

கம்பன் கண்ட அனுமன்

Kamban's Hanuman

திருமதி பெ. பாரதி, கௌரவ விரிவுரையாளர், முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதிநேரம்),

தமிழ்த்துறை, அரசு மகளிர் கலைக்கல்லூரி, கிருஷ்ணகிரி.

Mrs.P. Bharathi, Guest Lecturer, Ph.D Scholar (Part-Time), Department of Tamil,

Govt. Arts College (Women), Krishnagiri.

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1099-8607>

DOI: 10.5281/zenodo.6967062

Abstract

Myths and legends are created to unite people to lead the world in righteousness and to develop among them the attributes of love, grace, devotion and charity. These guide the lives of the people of the world. “Kambaramayanam” is an acclaimed epic in the world literary genre and a literary masterpiece for the unparalleled Tamil language. Kambar was the one who gave the incomparable epic Kambaramayanam to the people of the world like Tirumal who gave nectar to the gods. “Kambaramayanam” excels in storytelling, copywriting, character creation, drama, poetry and imagination. Through the character works of this book, Kambar shows the path to the well-being of the people of the world. In that way, he has made the glory of the incarnation and the glory of the name of Rama known to the world through Hanuman, the form of virtue, the selfless pure character. In particular, he has given a complete form to devotion through the work of Hanuman, the protagonist of the Sundara Kanda, which is considered to be the best of the Kamba Ramayana. This chapter aims to explore how Kambar's poetry is effective in the portrayal of Hanuman.

Key words: Kamban, Kambaramayanam, Hanuman.

முன்னுரை

ஒப்பற்ற காப்பியம், அறத்தை நிலைநாட்டல், கம்பர், சுந்தரகாண்டம், அனுமன், இராமநாமம், கண்டேன் சீதையை, திருவடி தொழுதல், இராவணன், சம்புமாலி, கிங்கரர்கள், பஞ்சசேனாபதிகள், அக்ககுமாரன், இந்திரசித்தன், பிரம்மாஸ்திரம், அரக்கர்கள், தேவர்கள், அசோகவனம், சிறந்த தொண்டன். இந்தியாவின் இருபெரும் இதிகாசங்களுள் ஒன்று இராமாயணம் இது திருமாலின் அவதாரமான இராமனுடைய ஒப்பற்ற கதையைக் கூறும் காப்பியம். தமிழில் இராமகாதை வழங்கியமைக்கான சான்றுகள் சங்ககாலத்திலிருந்து

கிடைத்துள்ளன. ஊன்பொதி பசங்குடையார் எனும் சங்கப்புலவர் இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்த நிகழ்வை குறிப்பிட்டுள்ளார். திருமாலின் பெருமையைப் பாடிப் பரப்பிய ஆழ்வார் பெருமக்களும் பக்தி பரவசத்தோடு இராம அவதாரத்தை சிறப்பித்தப் பாடியுள்ளனர். அந்தவகையில் இராமனின் புகழைப் பாட வேண்டும் என்ற விருப்பத்தோடு தானே விரும்பி எழுதிய காப்பியம் இராமாயணம் என்று கம்பர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இதனை,

“ஆசை பற்றி அறையலுற்றேன் – பற்று இக்

காசு இல் கொற்றத்து இராமன் கதை அரே!”

என்ற பாயிர அடிகளால் அறியமுடிகிறது. ரகுவம்சத்தில் தசரத சக்கரவர்த்தியின் மகனாக திருமால் எடுத்த இராம அவதாரத்தின் சிறப்பைக் கூறுவது கம்பராமாயணத்தின் முதன்மை நோக்கமாகும். ஆயினும் பாத்திரங்களின் செயல்பாடுகளைக் கொண்டு அறத்தை நிலைநாட்டச் செய்வதும் அக்காப்பியத்தின் தனித்தன்மைகளுள் ஒன்றாகும். கம்பர் மனித நேயமிக்க கதாபாத்திரங்கள் பலவற்றை, பல்வேறு கோணங்களில் படைத்தமையை கம்பராமாயணம் எடுத்துக் காட்டுகிறது. ‘மண்ணுயிர் மக்களை தன்னுயிராக மதித்த மன்னன் தயரதன். ஒரு வில்; ஒரு சொல்; ஒரு இல் என்று வாழ்ந்து காட்டிய இராமன், கற்புக் கனலியான சீதை, அன்பே உருவான குகன், தன்னலமற்ற இலக்குவன், பிறர் மனை நோக்கிய பேராண்மை மிக்கவர்களான வாலி, இராவணன், சொல்லின் செல்வனான அனுமன்’ என இன்ன பிற கதாபாத்திரங்களும் கம்பராமாயணத்தில் இடம்பெறுகின்றன. அவ்வகையில் அறநெறி மாறா அனுமனை கம்பர் பல்வேறு நிலைகளில் படைத்துக் காட்டியிருக்கிறார்.

கம்பராமாயணம்

தமிழ் காப்பிய உலகின் தனக்கென தனிச்சிறப்பினைப் பெற்ற காப்பிய நூலாக கம்பராமாயணம் திகழ்கிறது. ஆதி காவியமாகிய வால்மீகி இராமாயணத்தைத் தழுவி சிறந்த முறையில் சில மாறுதல்களோடு கம்பர் இந்நூலை தமிழில் இயற்றியுள்ளார். இராம அவதார சிறப்புகளைக் கூறும் இந்நூலுக்கு கம்பர் முதலில் இராமவதாரம் என்று பெயரிட்டார். பின்னர் நூலின் சிறப்புக் கருதியும், இயற்றப்பட்ட கம்பரின் பெயரோடு இணைத்தும் கம்பராமாயணம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. “கம்பர் இராமகாதையைப் பாடுவதற்கு முன் அக்கதை தமிழ் மக்களிடையே மிக நன்றாகப் பரவியிருந்திருக்கின்றது. வால்மீகி இராமாயணத்திலுள்ள கதை நிகழ்ச்சிகளுள் சிலவற்றை நீக்கியும், சிலவற்றை மாற்றியமைத்தும், சிலவற்றைப் புதிதாக உருவாக்கிக் கொண்டும் கம்பர் தமிழர்களுடைய பண்பாட்டு, இலக்கிய மரபுகளுக்கேற்ப தமது இராம காதையைப் புதுக்கியிருக்கின்றார்” (கம்பர் கண்ட இராமன், நா. பழனிவேலு, ப. 3). கம்பராமாயணம் பாலகாண்டம்,

அயோத்தியா காண்டம், ஆரண்ய காண்டம், கிட்கிந்தா காண்டம், சுந்தர காண்டம், யுத்த காண்டம் எனும் ஆறு காண்டங்களையும் நூற்றி இருபத்தி மூன்று (123) படலங்களையும். பத்தாயிரத்து ஐநூறு (10500) பாடல்களையும் கொண்டுள்ளது. ஏழாம் காண்டமாகிய உத்தரகாண்டம் என்னும் பகுதியை அவரின் சம காலத்து புலவராகிய ஒட்டக்கூத்தர் இயற்றினார். கம்பரின் இராமாயணத்தைக் 'கம்ப நாடகம்' எனவும் 'கம்பசித்திரம்' எனவும் கற்றறிந்த அறிஞர் பெருமக்கள் கூறுவதுண்டு.

கம்பர்

சோழ நாட்டில் திருவழுந்தூரில் ஆதித்தன் என்பவரின் மகனாகப் பிறந்தவர். உவச்சர் குலத்தைச் (பூசாரிக்குலம்) சார்ந்தவர். திருவெண்ணெய் நல்லூர் சடையப்ப வள்ளலால் ஆதரிக்கப் பெற்றவர். குலோத்துங்க சோழனின் அவைக்களப் புலவராகவும் இருந்தவர். காலம் கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு ஆகும். இவர் வடமொழி, தென்மொழி ஆகிய இரண்டிலும் புலமை மிக்கவராவார். இவர் பாடிய நூல்கள் கம்பராமாயணம், சடகோபர் அந்தாதி, சரஸ்வதி அந்தாதி, ஏர் எழுபது, சிலை எழுபது, திருக்கை வழக்கம் முதலியனவாகும். இவருடைய பாடல்கள் சொல்லழகும், பொருளழகும், கவிநயமும் கொண்டு விளங்குகிறது. கம்பரின் படைப்புகளில் கம்பராமாயணம் தமிழ் இலக்கியத்தில் தலைசிறந்த காப்பியமாகக் கருதப்படுகிறது. கம்பராமாயணத்தினைப் படித்த பலரும் கம்பரின் கவித்திறனைப் பலவாறாக பாராட்டியுள்ளனர். அந்த வகையில் 'கல்வியிற் சிறந்த தமிழ்நாடு - புகழ்க் கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு' என்று பாரதியாரும், 'வடமொழி தென்மொழிக் காப்பிய நயங்களாகிய பொன் மையில் தம் சித்திர கோலைத் தோய்த்துத் தம் காப்பிய ஓவியத்தை கம்ப நாடார் வரைந்தார்' என்று மு. இராகவையங்காரும் சிறப்பித்துக் கூறுவதை அறியமுடிகிறது. கம்பருக்கு 'கல்வியிற் பெரியோன் கம்பன்', 'கவிச் சக்கரவர்த்தி' போன்ற பட்டப் பெயர்களையும் சூட்டியுள்ளனர். சிறந்த வைணவ பத்தராகிய இவர் 'கம்பநாட்டாழ்வார்' என்னும் சிறப்பு பெயராலும் அழைக்கப்படுபவர்.

சுந்தர காண்டம்

'சுந்தரம்' என்பதற்கு 'அழகு, இனிமை, நன்மை' என்றெல்லாம் பொருள் உண்டு. 'காண்டம்' என்பது பெருங்காப்பியத்தின் காப்பிய 'உட்பிரிவை'க் குறிக்கும். அந்த வகையில் 'சுந்தர காண்டம்' என்பது 'அழகிய பகுதியை'க் குறிப்பதாகும். கம்பராமாயணத்தின் ஐந்தாவது புகழ்பெற்ற காண்டமான சுந்தர காண்டத்தில் கடல் தாவு படலம் முதல் திருவடி தொழுத படலம் முடிவுற பதினைந்து படலங்கள் அடங்கிய பகுதி முழுவதும் அழகுற அமைந்தள்ளன. அதிலும் குறிப்பாக சுந்தர காண்டத்தின் தலைவனான அனுமனுக்கு சுந்தரன் என்ற பெயரும் உண்டு. "இராம சௌந்தரியத்தில் முற்றிலுமாகத்

தன்னை ஆட்படுத்திக் கொண்ட அனுமனும் அகத்திலும் புறத்திலும் அழகனாக (சௌந்தர்யனாக) மாறுவதில் வியப்பொன்றுமில்லை. வான்மீகியின் சுந்தர காண்டத்திற்கு விளக்கம் எழுதியவர்கள் பக்தி சௌந்தரியம், வீர சௌந்தரியம் என்ற இரண்டும் நிறைந்தமையின் அனுமன் சுந்தரன் எனப்பட்டான்”(கம்பராமாயணம், இராமாவதாரம், சுந்தரகாண்டம், பேராசிரியர் அ.ச. ஞானசம்பந்தன் (மு.ப.ஆ.), ப. 16) என்று உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பதை அ.ச. ஞானசம்பந்தன் பதிவு செய்துள்ளார். அவ்வகையில் காண்டம் முழுவதும் பேருருவம் கொண்டு விளங்கும் அனுமனின் பெருமைகளை கூறும் பகுதியாதலால் சுந்தர காண்டம் எனப் பெயர் பெற்றது. கம்பராமாயணத்தின் ஏனைய காண்டங்களுக்கு அக்காண்டத்தில் வரும் நிகழ்ச்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பெயரிடப்பட்டது. இக்காண்டத்திற்கு ‘அழகு’ என்ற பொருளில் ‘சுந்தரக் காண்டம்’ எனப் பெயரிடப்பட்டது சிறப்பிற்குரியதாகும்.

அனுமன்

அனுமனின் தாய் ‘அஞ்சனாதேவி’ தந்தை ‘கேசரி’ என்ற வானரத் தலைவர் ஆவார். இவர்களின் குலதெய்வம் ‘வாயு பகவான் பஞ்சபூதங்களில் ஒருவர்’ ஆவார். இவர் அனுமனுக்கு தந்தையாகவும், குருவாகவும் இருந்து வழி நடத்தியதால் அனுமன் ‘வாயுபுத்திரர்’ என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். ‘மாருதி’, ‘ஆஞ்சநேயன்’ போன்ற பெயர்களும் உண்டு. இராமாயணம் தவிர மகாபாரதம் மற்றும் புராணங்களிலும் அனுமனைப் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. இராமன் மீது கொண்ட அளவற்ற பக்தியால் இராமனின் தொண்டனாக விளங்கியவர். தம் வாழ்நாள் முழுவதும் பிரம்மசரியத்தைக் கடைப்பிடித்தவர். “இராமாயணக் கதை மாந்தருள், இராமன் சீதைக்கு அடுத்தபடியாக அனுமனுக்கே சிறப்புப் பெருமையும், தெய்வத்தன்மையும் இருப்பதாக நம்பி மக்கள் அனுமனை வழிபடுகின்றனர்”(சுந்தர காண்டச் சுரங்கம், ப. 7). கருடாழ்வாரைப் ‘பெரியதிருவடி’ என்றும், அனுமனைச் ‘சிறிய திருவடி’ என்றும் வழங்குவது வைணவ மரபாகும். அந்த வகையில் வைணவக் கோயில்களில் அனுமருக்கு தனி சன்னதி உண்டு.

சுந்தரக்காண்டத்தில் அனுமன்

வானர குலத்தில் தோன்றினும் மேன்மையான தரத்தில் பணியாற்றும் உள்ளத்தையும், ஆராய்ந்து முடிவு செய்யும் திறமையும் தகுதியும் அமைந்த ஒரு கதாப்பாத்திரமாக அனுமனின் பாத்திரப் படைப்பு அமைந்துள்ளது. மனிதப் பண்புகளையும் விஞ்சி நிற்கும் கதாப்பாத்திரமாகவும், ‘தொண்டு’ என்ற ஒரு சொல்லின் முழு வடிவமாகவும் தொடக்கத்திலிருந்து இறுதிவரை ‘அனுமன்’ கம்பனால் படைக்கப்பட்டிருக்கிறான். தொண்டனிடத்து அகப்பட்டுக் கொள்ளும் பரம்பொருள் கூட அவனை விட்டு

நீங்காதவானகிறான். உலக இலக்கியங்களில் “தொண்டு என்ற ஒரு பண்புக்கு இத்தகைய ஒரு மாபெரும் வடிவம் கொடுத்த கவிஞர்கள் கம்பன் தவிர யாரும் இலர் என்பது கண்கூடு”(கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், பேராசிரியர் அ.ச. ஞானசம்பந்தன் (ப.ஆ), ப. 58). கிட்கிந்தா காண்டம் மற்றும் யுத்தகாண்டத்தை விட சுந்தரகாண்டத்தில் கம்பன் அனுமனின் புகழை நன்கு பாடியிருக்கிறார். இதில் அனுமனின் ஆற்றல், இரக்க குணம், கடமையுணர்வு, கூரிய மதிநுட்பம், நீதியுணர்வு, தன்னடக்கம் போன்ற அற்புத குணங்களை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். கம்பன் தான் படைத்த பாத்திரங்களுக்கேற்ப அடைமொழிகள் தந்து அப்பாத்திரங்களின் முக்கியத்துவத்தை விளக்குவார். அதுபோல, அனுமனுக்குக் கம்பன் அடைமொழிகள் கொடுத்து சிறப்பித்திருக்கிறார். இதனை,

“கல்லாத கலையும் வேதக் கடலுமே” (கி.காண். 64)

“அழுங்கா மனத்து அண்ணல்” (சு.காண். 51)

“அறத்துக்கு ஆங்கொரு துணையென நின்ற அனுமன்” (சு.காண். 1044)

“கோது இல் சிந்தை அனுமன்” (கி.காண். 600)

“அரி உருவான ஆண் தகை” (சு.காண். 1112)

“நூற் பெருங்கடல் நுனித்துணர் கேள்வியான்” (சு.காண். 300)

என்ற தொடர்களால் காணமுடிகிறது. இது போன்ற அடைமொழிகள் அனுமனின் தொண்டின் மீது கம்பன் கொண்ட ஆழ்ந்த பக்தியை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

கடலைக் கடந்து செல்லல்

சுக்கிரீவனின் ஆணைப்படி சீதையைத் தேடி வரும் பொருட்டு எண் திசையிலும் சென்ற வானரப்படையில் தென்திசை, சென்ற அங்கதன் முதலியோர் இலங்கை நீங்கலாக அத்திசை முழுவதும் தேடிவந்தனர். சோர்ந்து போன அவர்கள் திரும்பிச் செல்ல மனமின்றித் தங்கள் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளத் துணிந்தனர். இந்நிலையில் முதியோனாகிய சாம்பவான் அனுமன் தான் இக்காரியத்தை செய்து முடிக்க வல்லான் என்று முடிவு செய்ததை,

“நல்லவும் ஒன்றேர் தீயவும் நாடி நவைதீரச்

சொல்லவும் வல்லீர் காரியம் நீரேத் துணிகிற்பீர்

வெல்லவும் வல்லீர் மீளவும் வல்லீர் மீடல் உண்டேல்

கொல்லவும் வல்லீர் தோள்வலி ஒன்றுங்குறையாதீர்” (கி.காண். 1033)

என்ற பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகிறது. பெருவீரனும், முதியோனும் ஆகிய சாம்பவானனின் ஏவலாலும், மூத்தோரை மதித்துப் போற்றும் பண்பினாலும் அனுமன் இலங்கை செல்ல முடிவெடுத்தான். கடலை கடந்து இலங்கை செல்ல வேண்டியிருப்பதால்

அனுமன் மூன்று உலகங்களையும் அளப்பதற்காக பேருருவம் எடுத்த திரிவிக்கிரமனைப் போல, மிகப் பெரிய உருவத்தை எடுத்து வானளாவ உயர்ந்தான். விண்ணை முட்டும் மகேந்திர மலையில ஏறி நின்ற அனுமனுக்கு இலங்கை கண்ணில் பட செல்லும் இடம் இது தான் என்று தெளிந்த சிந்தையுடன் அவ்விடத்தை நோக்கிப் பாய்ந்தான். பறவையைப் போல தன்னை மாற்றிக் கொண்டு உயரத் தாவி பறந்த தன்மையை கம்பர் அழகுற பாடியிருக்கிறார். வானரனாக இருந்தவன் வானவர் போல் விண்ணில் பறந்த அக்காட்சியை,

“வால் விசைந்து எடுத்து, வன் தான் மடக்கி, மார்பு ஒடுக்கி, மானர்

தோள்விசைத் துணைகள் பொங்கக் கழுத்தினைச் சுருக்கித் தூண்டும்

கால் விசைத் தடக்கை நீட்டிக் கட்டிலம் கதுவா வண்ணம்

மேல் விசைத்து எழுந்தான் உச்சி விரிஞ்சன் நாடு உரிஞ்ச வீரன்” (சு.காண். 16)

என்ற பாடலால் காணமுடிகிறது. மேலும் அனுமன் பறந்து சென்ற அத்தன்மையானது திரிகூட மலையாகிய புதல்வனைப் பார்க்க வேகமாக பாய்ந்து செல்லுகின்ற மேருமலையை போன்று இருந்தது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இதனை,

“மாணி ஆம் வேடம் தாங்கி மலர் அயற்கு அறிவு மாண்டு ஓர்

ஆணி ஆய் உலகுக்கு எல்லாம் அறம் பொருள் நிரப்பும் அண்ணல்

சேண் உயர் நெடுநாள் தீர்த்த திரிதலைச் சிறுவன் தன்னைக்

காணிய விரைவில் செல்லும் கனக மால் வரையும் ஒத்தான்” (சு.காண். 26)

என்ற பாடல்களில் அறிய முடிகிறது.

மைந்நாக மலையின் அன்பைப் பெறுதல்

பேருருவம் கொண்ட அனுமன் கடல் தாண்டிச் செல்கையில் இடையே மைந்நாக மலையொன்று மேலெழுந்து வந்தது. தன்னுயிர் காத்தவன் வாயுதேவன் என்று கூறி அவ்வன்பின் மீது கொண்ட அன்பை வெளிப்படுத்தும் வகையில் தன் மீது தங்கி சற்று இளைப்பாறி விட்டு, தான் அளிக்கும் விருந்தை உண்டு செல்லுமாறு வேண்டிக் கொண்டது. அம்மலையின் அன்பை நினைத்து நெகிழ்ந்த அனுமன் இராமனுக்குத் தொண்டு புரியும் தான் ஓய்வை விரும்பாதவனென்றும், வெற்றியடைந்து திரும்பும்பொழுது அதன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவேனென்றும் கூறி தான் கொண்ட கடமைக்குரிய முக்கியத்துவத்தை எடுத்துரைக்கிறார். அனுமனின் கூற்றாக அன்புடையாரின் சிறப்பைக் கூறி அன்பே உயர்ந்தது என்று கம்பர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இக்கருத்தை,

“முன்பிற் சிறந்தாரிடை உள்ளுவர், காதல் முற்றப்

பின்பிற் சிறந்தார் குணம் நன்றிது பெற்ற யாக்கைக்கு

என்பிற் சிறந்தாயது ஓர் ஊற்றம் உண்டு என்ன லாமே!

அன்பிற் சிறந்தாயதோர் பூசனை யார் கண் உண்டே” (சு.காண். 60)

என்ற பாடல் விளக்குகிறது. மைந்நாக மலை, வாயு தனக்குச் செய்த உதவியைக் கூறும் பொழுதும், அனுமன் அதற்கு அளித்த மறுமொழியிலும் அன்பும், என்பும் இடம்பெறுகின்றன. அன்பு அறத்திற்குச் சார்பு (அ) துணை என்று சொல்வதை விட அது தான் அடிப்படை என்று சொல்வது பொருந்தும். அவ்வகையில் வள்ளுவனின் வாக்கும் இக்கருத்தை நினைவூட்டுவதை,

“அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்

என்பும் உரியர் பிறர்க்கு” (குறள். 72)

என்ற குறளடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இதனால் ‘அன்பின் சிறந்தாயதோர் பூசனை யார் கண் உண்டோ’ என்றும் கம்பரின் பாடல் பகுதி அன்புடையார் பிறர்க்கு உரியர் என்றும் குறள் பகுதியில் அடங்கியிருப்பதை அறியமுடிகிறது.

சுரசை வாழ்த்துதல்

சுரசை என்ற அரக்கி தோன்றி தன் பசிக்கு உணவாகுமாறு அனுமனிடம் கேட்கிறார். இராமர் இட்ட பணியை முடித்து திரும்பி வருகின்றபோது உணவாகிறேன். அதுவரை பொறுத்திருக்க வேண்டும் என்கிறார். ஆயினும் சுரசை கேட்கவில்லை இப்பொழுதே தன்னை உண்டு பசியாறுவேன் என்று குளுரைத்து பெரிய வாயைத் திறந்து கொண்டு நிற்கிறான். மந்திர வார்த்தைகள் பயன்படாத இடத்தில் தந்திர வார்த்தைகளே நன்மையை பயக்கும் என்று கருதி மீண்டும் சுரசையிடம் பேசினான்.

உள்ளே புகுவதாகவும், வல்லமை இருக்குமானால் தன்னை உண்ணுமாறும் கூறுகிறான். கைநொடிக்கும் கணப்பொழுதில் அவளுடைய வாய் சிறிது என்று கருதும்படி பேருருவம் கொண்டு அடுத்த நொடியே மிகச் சிறிய தேனீ போல் அவன் வாயில் புகுந்து வெளியே பறந்தான். இதனை,

“பெண் பால் ஒரு நீ பசிப்பிழை ஒறுக்க நொந்தாய்

உண்பாய் எனது ஆக்கையை யான் உதவற்கு நேர்வல்

விண்பாலவர் நாயகன் ஏவல் இழைத்து மீண்டால்

நண்பால் ஏனச் சொல்லினள் நல்லறி வாளன் நக்காள்” (சு.காண். 68)

என்ற பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகிறது.

“நான் நாகக் கூட்டத்தின் தலைவி சுரசை என் பெயர். உன்னை சோதிக்கவே தேவர்களும் என்னை அனுப்பினர். என்னிடம் நீ விவேகமாய் நடந்து கொண்டது போலவே இனியும் நடந்து கொள்வாய் என்பதில் ஐயமில்லை. இனி நீ சந்திக்கப் போகின்ற இடையூறுகள் பரிசோதனைகள் அல்ல; அசலான சோதனைகள். அந்த சோதனைகளை

அதற்குண்டான விவேகத்தோடு எதிர்க்கொண்டு உன் கடமையை வெற்றிகரமாய் முடிப்பாயாக” (ஜெ.பு.பு.க.அ.க..இ.சௌ. ப. 241) என்றாள் சுரசை.

அங்காரத் தாரையை அழித்தல்

அங்காரத் தாரை என்னும் அரக்கி நிழலைப் பற்றிக் கொண்டு உருவங்களை இழுக்கும் ஆற்றல் பெற்றவள். வானத்துக்கும், பூமிக்குமான தோற்றத்துடன் அனுமன் செல்லும் வழியை அடைத்து நின்றாள். அவளிடம் கருணையையும், தர்மத்தையும் எதிர்ப்பார்ப்பது தவறு என்று உணர்ந்தான். அரக்கியும் பெண்ணென்று தன்னை நினைக்க வேண்டாமென்றும், தன்னருகில் வந்தவர்கள் தேவர்கள் ஆயினும் உயிர் விடுதல் உறுதியென்றும் கூறினாள். எமன் கூட உதவி செய்தற் பொருட்டு வருவானாயின் அவனையே உண்பேன். கண்ணில் பட்ட உயிர்கள் அனைத்தையும் உண்பேன் என்று கூறிக்கொண்டு அனுமனை உண்ண வாய் திறந்தாள். அனுமனும் உள்ளே நுழைந்து தூணிலிருந்த வெளிப்பட்ட நரசிங்க மூர்த்தியை போல பேருருவம் கொண்டு அவள் வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான். அனுமனின் அத்தோற்றத்தை,

“திறந்தாள் எயிற்றை அவன் அண்ணல் இடை சென்றான்

அறந்தான் அரற்றியது அயர்த்து அமரர் எய்த்தார்

இறந்தான் எனக்கொரு ஓர் இமைப்பதனின் முன்னம்

பிறந்தான் எனப்பெரிய கோளரி பெயர்த்தான்” (சு.காண். 82)

என்ற பாடலடிகளில் காணமுடிகிறது. அரக்கியின் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு அவ்வயிற்றுக் குடல்களையும் சுற்றிக்கொண்டு அனுமன் வானில் பறந்தான். அச்செயலானது, பாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு வானில் பறந்து செல்லும் கருடனைப் போலவும், காகித வாலோடு பறக்கும் காற்றாடியைப் போலவும் இருந்ததென்று கம்பர் கவிநயம் பட பாடியுள்ளார்.

இராம நாமத்தைப் பற்றிக் கொள்ளல்

மலையில் ஜாம்பவான் அங்கதன் முதலியோருடன் அனுமனும் சேர்ந்து இராம நாமம் என்னும் மந்திரத்தை மனப்பூர்வமாக உச்சரித்தான். ஆதலால் சடாயுவின் தமையன் சம்பாதிக்குச் சிறகுகள் வளர்ந்து, அவன் பறந்து சென்றதைக் கண்கூடாக கண்டான். ஆகையால் அந்நாமத்தை உறுதியாகப் பற்றிகொண்டு தனக்கு வந்த துன்பங்கள் பலவற்றையும் கடந்து வந்தான். பெரியாழ்வாரும் ‘நாராயணா’ என்னும் திருநாமத்தைக் கூறினால்,

“நண்ணிற் தொழுவார் சிந்தை பிரியாத நாராயணா” (பெரி.திரு. 140)

என்று பெரியாழ்வார் திருமொழியில் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். கம்பநாட்டாழ்வாரும் இராம நாமத்தின் மகிமையை கூறுவதை கம்பரும்,

“நன்மையும் செல்வமும் நாளும் நல்குமே
தின்மையும் பாவமும் சிதைந்து தேயுமே
சென்பமும் மரணமும் இன்றித் தீருமே
இம்மையே ராம என்று இரண்டு எழுத்தினால்”

என்ற பாயிரம்வழி எடுத்துரைக்கின்றார். அனுமனும் ‘இராமன் என எல்லாம் போம்’ என்று எந்த வித இடையூறும் இன்றி இலங்கை நகருக்கு அருகிலுள்ள பவளமலையை வந்தடைந்தான். கம்பர் இராம நாமத்தின் சிறப்பை இராம பக்தனான அனுமனின் வாயிலாக உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டிய விதம் போற்றுதற்குரியதாகும். அனைத்து துன்பங்களையும் தீர்க்கும் மந்திரம் இராம நாமம் என்பதை,

“ஊறு கடிது ஊறுவன ஊறு இல் அறம் உன்னா
தேறல் இல் அரக்கர்புரி தீமை அவை தீர
ஏறும் வகை எங்கு ஊது இராம என எல்லாம்
மாறும் அதின் மாறு பிறது இல் என வலித்தான்” (சு.காண். 88)

என்ற பாடலடிகள் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

இலங்கை மாநகருக்குள் புகுதல்

தெய்வத் தச்சனாகிய விசுவகருமாவால் அமைத்த நகரம் இலங்கை மாநகம் அந்நகரத்தின் வளைவு உயர்ந்து நின்ற மாளிகைகளையும், பிரம்மாண்டமான மதில்களையும் பார்த்து அனுமன் வியந்தான். இருபது வெள்ளம் அரக்கர்கள் முன் வாயிலைக் காவல் காத்து நின்றனர். தேவர்களால் கூட இந்நகரத்தை எளிதில் கைப்பற்ற முடியாது. அவ்வாறிருக்க வானரப்படை இந்த இடத்தை அடைவது எப்படி, சீதையை மீட்பது எப்படி என்றெல்லாம் யோசித்தான். சீதையைத் தேடி கண்டுப்பிடித்து பின்னர் இதைப் பற்றி யோசிக்கலாம் என்று முடிவெடுத்தான். அது வரை யார் கண்களிலும் படாமல் இருப்பதற்காக, தனது உருவத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டான். காவல் மிக்க வாயிலை கடந்து செல்லுதல் கடினமென்று அனுமன் நினைத்ததை,

“கருங்கடல் கடத்தலரிது அன்று இந்நகர் காவல்
பெருங்கடல் கடப்பது அரிது எண்ணம் இறை பேரின்
அருங்கடன் முடிப்பதரிது ஆம் அமர் கிடைக்கின்
நெருங்கு அமர் கிடக்கும் நெடுநாள் என நினைத்தான்” (சு.காண். 167)

என்ற பாடலால் தெரிய வருகிறது. காவல் மிகுந்த வாயிலின் வழியல்லாமல் மதிலைத் தாண்டிச் செல்வோம் என்று மதிலின் புறத்தே ஊர்ந்து சென்றான். அப்போது இலங்கையின் காவல் தெய்வமாகிய இலங்கை மாதேவி அனுமனை எதிர்த்து போரிட்டாள். ஆயுதங்களை இழந்த நிலையிலும் கைகளால் அனுமனைத் தாக்க முற்பட்டாள். ஆயினும் அனுமன் அவளை பெண் என்று கருதி கொல்லாமல் விட்டு அவள் மார்பில் அறைந்து தரையில் வீழ்த்தினான். அனுமனின் இரக்கக் குணத்தை, “ஒடியா நெஞ்சத்து ஓரடி கொண்டான்” (சு.காண். 185) என்று கம்பர் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். அனுமனால் வீழ்த்தப்பட்ட இலங்கை மாதேவி பிரம்மதேவனின் அருளை நினைத்து எழுந்து, அனுமனிடம் பேசினாள். பிரம்மனின் கட்டளைப்படி இந்நகரரைக் காவல் புரிந்தேன். வலிமை மிக்க குரங்கொன்று கைகளால் தன்னை அடித்து வீழ்த்தப்படும் அந்நாளில் அந்நகரின் காவலை விட்டுவிடுவேனென்றும் அதன் பின்னர் அந்நகரம் அழிவது உறுதியென்றும் கூறினார். அக்கூற்றுப்படியே நடந்தது என்று அனுமனைப் புகழ்ந்து விடைப்பெற்று சென்றதை,

“அன்னதே முடிந்தது ஐய அறம் வெல்லும் பாவம் தோற்கும்

என்னும் ஈது இயம்ப வேண்டும் தகையதோ இனி மற்று உன்னால்

உன்னிய எல்லாம் முற்றும் உனக்கு முற்றாத்து உண்டோ

பொன்னகர் புகுதி என்னாப் புகழ்ந்து அவள் இறைஞ்சிப் போனாள்” (சு.காண். 189)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. மேலும்,

“அல்லவை தேய அறம் பெருகும் நல்லவை

நாடி இனிய சொலின்” (குறள். 96)

என்ற திருக்குறள் கருத்துக்கு வலிமை சேர்த்தாற்போல கம்பனும், ‘அறம் வெல்லும் பாவம் தோற்கும்’ என்று குறிப்பிட்டிருப்பது சிறப்பிற்குரியதாகும்.

இராமனின் திருவடிகளை மனத்திலே நினைத்து இலங்கை நகருக்குள் நுழைந்து சீதையைத் தேடினான். பசுக்களின் கொட்டில்கள், யானைக் கூடங்கள், தேர் மாடங்கள், குதிரை லாயங்கள், சோலைகள், ஆடல் பாடல்களைக் கண்டு கேட்டு மகிழும் அரக்க மகளிர் கூடும் இடங்கள், பல்வேறு மாளிகைகள் முதலிய இடங்களிலெல்லாம் சென்று அனுமன் சீதையைத் தேடினான். இவ்விடங்களில் மட்டுமல்லாமல் பல்வேறு இடங்களிலும் தேடிச் சென்றமையை,

“மாட கூடங்கள் மாளிகை ஒளிகை, மகளிர்

ஆடு அரங்குகள் அம்பலம் தேவர் ஆலயங்கள்

பாடல் வேதிகை பட்டி மண்டபம் முதல் பலவும்

நாடி எகினன் இராகவன் புகழ் எனும் நலத்தான்” (சு.காண். 227)

என்ற பாடலானது எடுத்துரைக்கிறது. அனைத்து இடங்களிலும் சுற்றிப் பார்த்த அனுமன் இராவணனின் அரண்மனைக்குள் அடியெடுத்து வைக்கிறான். அங்கு உறங்கும் நிலையிலிருந்த கும்பகர்ணன், வீடணன், இந்திரசித்தன், அக்ககுமாரன், அதிகாயன் போன்றோரைக் கண்டு அவர்களைச் சந்தேகித்து பின் தெளிந்தான். மண்டோதரியின் மாளிகையை அடைந்து, அவளைக் கண்டு சீதையாக இருக்குமா? என்று ஐயுற்றான். பின்னர் நன்றாகப் பார்த்து நினைத்தது தவறு என உணர்ந்தான். அவள் உறங்கும் நிலையைக் கண்டு இவள் கணவன் அழிவானென்றும், இலங்கை மாநகரம் அழியுமென்றும் கூறுகிறான்.

இராவணனின் மாளிகைக்குள் சென்றான். உறங்கிக் கொண்டிருந்த அரக்கனின் பத்துத் தலைகளையும், இருபது தோள்களையும் பார்த்தவுடன் இவன் இராவணன் என தெரிந்து கோபம் கொண்டான். சீதாப்பிராட்டியை மாரீசமானைக் கொண்டு வஞ்சகமாகக் கவர்ந்து வந்த இவ்வரக்களையும், இவ்வூரையும் அழித்துவிட எண்ணினான். பின் சற்று சிந்தித்தவனாய், இராமபிரானின் கட்டளை என எண்ணி இதுவாகாது என நினைத்து ஒரு செயலைச் செய்யத் தொடங்கி மற்றொரு செயலைச் செய்தல் அறிவுடையவர்க்கு உரிய செயலாகாது என இராவணனை கொல்லாது விட்டான். இச்செய்தியை,

“இற்றைப் போர் பெருஞ்சீற்றம் என்னோடு முடிந்திடுக

கற்றைப்பூங் குழலாளைச் சிறை வைத்த கண்டகனை

முற்றப்போர் முடித்தது ஒரு குரங்கு என்றால் முனைவீரன்

கொற்றப்போர்ச் சிலைத் தொழிற்குக் குறைவு உண்டாம் எனக் குரைத்தான்”

(சு.காண். 317)

என்ற பாடலால் வெளிப்படுகிறது. இராவணனுடைய உறங்கு நிலையைக் கண்ட அனுமன் சீதையும் நல்ல நிலையில் இருக்க வேண்டும் என்று கருதி மீண்டும் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டான். கற்பழியாச் சீதையை இராவணன் கொன்றானா, தின்றானா, இலங்கைக்கு அப்பால் எங்கேனும் சிறை வைத்திருப்பானா, வேறு என்ன செய்திருப்பான் என ஒரு வகையாலும் உண்மையை உணர முடியவில்லை என்று வருந்தினான். சீதையைக் கண்டு வருவேன் என்று இராமர் எதிர்பார்த்திருப்பார். சுக்கிரீவன் கொண்டு வருவேன் என்று இருப்பார். ஆனால் சீதாப்பிராட்டியை தேடிக் கண்டு கொள்ளாமல் இராமபிரானிடம் திரும்பி செல்வேனா (அ) அரக்கர்களை அழித்து அவர்களோடு சாகாமல் எந்த ஒரு பயனுமின்றி வீணாக இறப்பேனா என பலவாறாக நினைத்து துன்புற்றான். ராம நாமம் ஒன்றே துன்பத்தைத் தீர்க்கும் அருமருந்தென்று அந்நாமத்தை தியானித்தான். என் அளவும் இடம் விடாமல் அவ்விலங்கையில் உள்ள அனைத்து இடங்களிலும் சீதாப்பிராட்டியை தேடிச் சென்ற அனுமனுக்கு பூஞ்சோலை கண்ணில் பட்டது. “அது ஒரு பெரும் வனம்.

ஆச்சா, இலும்பை, கடம்பு, தேக்கு, செண்பகம், புங்கை, பொன்னி, செம்மரம் என்று எல்லா வகை விருட்சங்களும் மாநாடு கண்டது போல ஒன்றாகி வளர்ந்திருந்தன. அந்த வனம் கண்ணில் பட்ட நொடி அனுமனுக்குள்ளும் ஒரு சிலிர்ப்பு.... நகரையே சுற்றி வந்த நாம் இந்த வனத்தை விட்டுவிட்டோமே என்று..... (ஜெ.பு.பு.க, அ.க, இ.சௌ, ப. 262)” அவ்வனத்திலும் சீதாப்பிராட்டியைக் காண முடியவில்லையென்றால் அந்நிலையில் உயிரை விடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று முடிவு செய்து அவ்வனத்தை அடைந்தான். அங்கு ஓர் மரத்துக்குக் கீழே சீதாப்பிராட்டியைக் கண்டு வியந்தான்.

இராம தூதுவனாக சீதையைச் சந்தித்தல்

இராவணனால் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த சீதை வருந்தி குருக்கத்தி மரக்கிளையில் தூக்கு மாட்டி தற்கொலை செய்துக்கொள்ள முடிவு செய்கிறாள். அந்நிலையில் அனுமன் சீதையின் முயற்சியை தடுக்கும் உபாயம் ராம நாமம் ஒன்றே என்று கருதி அந்நாமத்தை உச்சரித்தான். சீதையும் ராம நாமம் ஒலித்ததைக் கேட்டு தன் முயற்சியைக் கைவிடுகிறாள். அனுமனும் சீதையின் முன்தோன்றி கைகூப்பி வணங்கி இராம தூதனாக இராமனால் அனுப்பப்பட்டு வந்ததைக் கூறினான். சீதையிடம் சந்தேகப்பட வேண்டாமென்பதைக் கூறுகிறான். இதனை,

“ஐயுறல் உனது அடையாளம் ஆரியன்

மெய்யுற உணர்த்திய உரையும் வேறுள

கையுறு நெல்லியங் கனியின் காண்டியலால்

நெய்யுறு விளக்கு அனாய் நினையல் வேறு என்றான்” (சு.காண். 512)

என்ற பாடல் விளக்குகிறது. அனுமனைக் கண்ட சீதை இவன் அரக்கனா (அ) குரங்கினத்தரசனா என்று சந்தேகித்து யாராக இருப்பினும் இராமபிரானின் பெயரைக் கூறி தன் உயிரை மீட்டான். ஆதலால் நல்லவன் என்று தெளிந்து யாரென்று வினவினான். அதற்கு இராமபிரான் குரங்கினத் தலைவனாகிய சுக்கிரீவனை நண்பனாகப் பெற்றான். அவரது அண்ணன் வாலியைக் கொன்று கிட்கிந்தை அரசைச் சுக்கிரீவனுக்குக் கொடுத்தான். அந்தச் சுக்கிரீவனின் அமைச்சன் தானென்றும் தன் பெயர் அனுமன் என்றும் கூறினான். எழுபது வெள்ளம் வானரப் படையினர் தங்களைத் தேடி நான்கு திசைகளிலும் சென்றுள்ளனர். அவர்களுள் அங்கதன் தலைமையில் தெற்கு வந்த சேனைப் படையைச் சேர்ந்தவன் என்று தன்னை பணிவுடன் அறிமுகம் செய்துக்கொண்டான்.

சீதையின் மனதில் நம்பிக்கை கோடு படர, இராமபிரானின் மேனியழகு எத்தன்மையது என்று கேட்கிறாள். பின்னர் அனுமன் இராமபிரானை அடிமுதல் முடிவரை என்று அவர் வடிவழகைப் பாதாதிகேசமாக வர்ணித்தான்.

‘திருவடி, திருவடிவிரல், திருவடிநகங்கள், புறவிரல்கள், கணைக்கால்கள், தொடை, திருவுந்தி, திருமார்பு, திருக்கைகள், கைநகங்கள், திருத்தோள்கள், திருக்கழுத்து, திருமுகம், வாய், பற்கள், மூக்கு, புருவம், நெற்றி, குழல், நடை’ என அத்தனை உறுப்புகளையும் ஒவ்வொன்றாக அனுமன் கூறியதைக் கம்பர் போற்றியுரைக்கிறார். இராமரின் திருவடி தாமரையாகும். விரல்கள் ஞாயிற்றின் ஒளியென்றால் கணைக்காலுக்கு ஒப்புமை கூறமுடியாது. அவர் நடைக்கு யானைத் துதிக்கை நானும் கொப்பூழ் பொய்கையை போல் ஆழ்ந்தது. மார்பு திருமுகம் தோற்றம் பெற்றது. கைகள் எண்திக்கு யானையின் கைகளாகவும், தோள் மலையாகவும் காட்சி தருகிறது. கழுத்து சங்கிற்கு, முகம் தாமரைக்கு, வாய் பவளத்திற்கு, பல் முத்து (அ) நிலவெளிக்கு, மூக்கு இந்திர நீலத்திற்கு, புருவம் வில்லிற்கு, நெற்றி பிறைக்கு, குழல் மேகத்திற்கு, நடை காளைக்கு என்று ஒவ்வொரு உறுப்புகளையும் ஒப்புமைக் கூறி அவை இராமபிரானின் வடிவழகிற்கு ஒப்புமையாகாது என்று கூற அதைக் கேட்ட சீதை உள்ளம் மகிழ்ந்தாள். இராமபிரானின் முக அழகை கூறுவதை,

“அண்ணல் தன் திருமுகம் கமலம் ஆம் எனில்

கண்ணினுக்கு உவமை வேறு யாது காட்டுவேன்

தண்மதி யாம் என உரைக்கத் தக்கதோ

வெண்மதி பொலிந்தது மெலிந்து தேயுமால்” (சு.காண். 538)

என்ற பாடலில் காணமுடிகிறது. அனுமனின் கூற்றாக கம்பர் இராமபிரானின் திருமேனியழகை இருபது பாடல்களில் குறிப்பிட்டிருப்பது சிறப்பிற்குரியதாகும். இராமர் கூறிய அடையாள மொழிகளையும் பாங்குற எடுத்துக் கூறினான். சீதையால் காட்டு வழியில் நடப்பது கடினமாதலால் தன்னோடு வராமல் அன்னையர்க்கு பணிவிடை செய்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று இராமர் கூறிய போது, அவர்க்கு முன்பே மரவுரியை உடுத்திக்கொண்டு வந்து நின்றாள். காட்டிற்குப் புறப்பட்ட நாளில் கோட்டை மதிலைத் தாண்டிய போது காடு எங்கே உள்ளதென்று கேட்டாள். இச்செய்தியானது சிலப்பதிகார செய்தியை நினைவு கூறத்தக்கதாக உள்ளது. கோவலன் கண்ணகியுடன் மதுரைக்குச் சென்று கொண்டிருந்த போது, சிறிது தொலைவுச் சென்றதும் கண்ணகி, இன்னும் மதுரை எவ்வளவு தொலைவில் உள்ளது எனக் கேட்ட செய்தியொன்று ஒப்புநோக்கத் தக்க வகையில் அமைந்துள்ளது. இதனை,

“முதிராக் கிளவியின் முள்ளெயிறு இலங்க

மதுரை மூதூர் யாதென வினவ

ஆறைங் காதம் அகல் நாட்டும்பர்

நாறைங் கூந்தல் நணித்தென நக்கு” (சிலம்பு.நா.கா.கா. 40 - 43)

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கிறது. சீதை சுமந்திரனிடம் தான் வளர்த்த கிளிகளையும், நாகணவாய்ப் பறவைகளையும் ஊர்மிளை முதலியோர் வளர்க்க வேண்டும் என சொல்லி அனுப்பினாள். இவ்வடையாளச் செய்திகளை இராமபிரான் கூறியனுப்பினார் என்று அனுமன் சீதையிடம் தெரிவிக்கிறான். கம்பராமாயணத்தில் கம்பர் கூறிய அடையாளச் செய்திகள் போல், நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் பெரியாழ்வார், ‘நெறிந்த கருங்குழல் மடவாய்’ எனத் தொடங்கும் திருமொழியில் அமைந்த பத்து பாசுரங்களிலும் அடையாளச் செய்திகளை அழகாகப் பாடியுள்ளார். அப்பாசுரங்கள் இராமாயணத்தின் ஒரு நிகழ்வை கொண்ட காப்பியத் துணுக்காக அமைந்து இராமாயண நிகழ்வுகளை விளக்குகிறது. இறுதியாக இராமபிரான் கொடுத்தனுப்பிய மோதிரத்தை அனுமன் சீதையிடம் கொடுத்தார். இந்நிகழ்வை பெரியாழ்வார்,

“மைத்தரு மலர்க் குழலாய் வைதேவீ விண்ணப்பம்

ஒத்த புகழ் வானரக்கோன் உடனிருந்து நினைத்தேட

அத்தகு சீர் அயோத்தியர் கோன் அடையாளம் இவை மொழிந்தான்

இத்தகையாம் அடையாளம் ஈது அவன் கை மோதிரமே” (பெரி.திரு. 3.10.8)

என்று சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். அனுமன் இவ்வடையாளங்களை கூறினான் என்றதோடு அவர் கை மோதிரத்தை அடையாளமாக காட்டியதை கம்பரும்,

“நீட்டி தென நேர்ந்தனன் என நெடிய கையால்

காட்டினன் ஓராழியது வாள் நுதலி கண்டான்” (சு.காண். 550)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இராமபிரான் கொடுத்தனுப்பிய மோதிரத்தைப் பெற்ற சீதை ‘கண்ணிலான் கண் பெற்றதைப் போல’ மகிழ்ந்து தன் நிலையை பல மொழிகளால் பகர்ந்ததோடு அனுமனை வாழ்த்தினாள். இன்று போல் என்றும் வாழ்க என்று சீதை கூறியதை,

“பாழிய பணைத்தோள் வீர துணை யிலேன் பரிவு தீர்த்த

வாழிய வள்ளலே யான்மறு இல மனத்தான் எண்ணின்

ஊழி ஓர் பகலாய் ஒதும் யாண்டுஎலாம் உலகம் ஏழும்

வீவுற்ற ஞான்றும் இன்றென இருத்தி என்றான்” (சு.காண். 559)

என்ற பாடலால் அறியமுடிகிறது. பின்னர் சீதையைச் சிறையெடுத்த பின் நடந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் அனுமன் கூற, அந்நிகழ்வுகளையெல்லாம் கேள்வியுற்ற அவள் மனம் பெரிதும் வருத்தமுற்றாள். கடத்தற்கரிய இக்கடலை எவ்வாறு கடந்து வந்தாய் என்று கேட்க இராமபிரானின் அருள் பெற்றவராதலால் பேருருவங் கொண்டு கடந்தேன் என்று கூறினான். “தாயே இராம நாமத்தால் மாயையைத் தாண்டுவது போல, காற்றால்

இக்கடலை நான் தாண்டி வந்தேன்’ என்றான் அனுமன். “இவ்வளவு சிறிய உடலை உடைய நீ எப்படி கடலைத் தாண்டி வந்தாய்? தவப் பயனாலா? எண் வகைச் சித்திகளாலா?”(கம்பராமாயணம், புலவர் மு. செல்வநாதன் (உ.ஆ.), ப. 271) என்று கேட்டாள் சீதை.

அனுமன் கைகளைக் கூப்பி வணங்கி விண்ணுக்கும் மண்ணுக்குமான பேருருவத்தை எடுத்துக்காட்டினான். அவ்வுருவத்தைக் கண்டு பயந்த சீதை முன்போலவே சிறிய உருவத்தை எடுப்பாயாக என்று கூற அனுமனும் அந்நிலையை அடைகிறான். அனுமனின் ஆற்றலை வியந்து சீதை பாராட்டியதை,

“ஆழி நெடுங்கை ஆண்தகை தன் அருளும் புகழும் அழிவு இன்றி

ஊழி பலவும் நிலை நிறுத்தற்கு ஒருவன் நீயே உளை யானாய்

பாழி நெடுந்தோள் வீரா நின் பெருமைக்கு ஏற்பப் பகை இலங்கை

ஏழு கடற்கும் அப்புறத்தது ஆகா திருந்தது இழிவு அன்றோ” (சு.காண். 597)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. இலக்குவன் ஒருவனை துணையாகக் கொண்ட இராமபிரானுக்கு அனுமனின் துணையும் கிடைத்ததையெண்ணி பெருமூச்சு விட்டான். சிறையிலிருந்து விடுதலைப் பெற்றவளாகவும், இராமபிரானின் திருவடிகளை அடைந்தவளாகவும் மகிழ்ந்து மீண்டும் அனுமனைப் புகழ்ந்தான். அதற்கு மறுமொழியாக அனுமன் இராமபிரானுக்கு அடியார்களாக எண்ணற்ற வானர படைத்தலைவர்கள் உள்ளனர். அவர்களை நோக்க இந்த அரக்கர்கள் உறையிடவும் போதமாட்டார்கள். இலங்கை இருக்கும் இடம் அவர்களுக்கு இதுவரை தெரியவில்லை தான் சென்று தெரிவித்ததும், வானர் வருவர் அன்றே இந்த இலங்கை அழியும் ‘குரங்கு கை மாலை போல’ ஊரும் அரக்கரும் அழிவது உறுதி என்று அனுமன் கூறினான்.

அசோகவனத்தை அழித்தல்

சீதையைக் கண்ட அனுமன் திரும்பிச் செல்வது தன்னுடைய வீரத்திற்கு இழுக்கு என்று எண்ணி அசோகவனத்தை அழித்து ஆற்றலை வெளிப்படுத்த முடிவு செய்தான். இரண்யாட்சனால் ஒளித்து வைக்கப்பட்ட பூமியை வெளிக்கொண்டு வர திருமால் எடுத்து வராக அவதாரத்தின் பேருருவத்தைப் போன்று அனுமனும் மாபெரும் உருவம் கொண்டான். அசோகவனத்தை அழிக்க அனுமன் எண்ணியதை கவிஞர் வாலியும்,

“தன் வருகையை – இலங்கை

வேந்தனின் குறிப்பேட்டில்

பதிவு செய்ய – அஞ்சனையின்

பாலகன் எண்ணினான்; உடனே

பேருருவம் எடுத்து – அந்த

பூஞ்சோலையை அதம்

பண்ணினான்” (அ.புருஷன், ப. 175)

என்ற கவிதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். காவல் மிகுந்த அசோகவனத்தை தனது இருகால்களைக் கொண்டு நாசமாக்கினான். மேகத்தைத் தொடும் அளவிற்கு உயர்ந்து நின்ற சில மரங்களை பிடுங்கி எறிந்தான். அம்மரங்களில் உள்ள தழைகள், இலைகள் எல்லாம் வலிமைமிக்க அட்டத்திக்கு யானைகளுக்கு உணவாயின. சில மரங்கள் வான் வழியே சென்று தேவருலக சோலைகளாகிய கற்பக வனங்களை அழித்தன. சில மரங்களிலுள்ள வெண்ணிறமான மலர்கள் அவை வீசி எறிப்பட்ட வேகத்திற்கு நிலை கலங்கி வானிலுள்ள நட்சத்திரங்களுடன் கலந்து பூமியில் விழுந்தன. சில மரங்கள் நாலா திசைகளிலும் சென்று அரக்கர் வாழும் மாளிகைகளை இடித்தன. அதனால் அம்மாளிகைகளின் கதவுகள், தூண்கள் என யாவும் நொறுங்கின. சீதை இருந்த அசோகமரம் ஒன்றைத் தவிர ஏறக்குறைய மற்றவையெல்லாம் அழிந்தன. அனுமனால் தாக்கப்பட்ட மரங்களின் நிலையை,

“வேங்கை சென்று, மராமரம் வேர்பறித்து,

ஒங்கு கற்பகம் பூவொடு ஒடித்து உராய்ப்

பாங்கர்ச் சண்பகம் பத்தி பறித்து அயல்

மாங்கனிப் பணை பட்டித்து மாற்றியே” (சு.காண். 718)

என்ற பாடலில் காணமுடிகிறது. மரங்களைத் தொடர்ந்து யானைகள், அதனைத் தொடர்ந்து மலைப்பாறைகள், சிறுகுன்றுகள் என அனைத்தையும் கைகளால் அசைத்துப் பெயர்த்தெடுத்து ஒரு பந்தை வீசி எறிவது போல எறிந்தான் அனுமன்.

அசோகவனத்தை அழித்த போது அம்மரங்களில் இருந்த பறவைகள் எல்லாம் தத்தம் இனத்தோடு சொர்க்கலோகத்தை அடைந்தன. அனுமன் சீறிச் சினந்ததற்கே சொர்க்கம் கிடைத்ததெனில், கருணையோடு பாரத்திருந்தால் இன்னும் பெரும் பயன் பெற்றிருப்போம் என்று பறவைகளின் கூற்றாக கம்பர் புதியதொரு கருத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை,

“தோட்டொடும் துதைந்த தெய்வ

மரம் தொறும் தொடுத்த புள் தம்

கூட்டொடும் துறக்கம் புக்க

குன்றெனக் குவ்வுத் திண்தோள்” (சு.காண். 736)

எனும் பாடலடிகளால் புலப்படுகிறது. உலக வழக்காகிய ‘கூண்டொடு கைலாசம்’ என்ற சொற்றொடரை நினைவு கூறும் வகையில் கம்பரும் ‘கூண்டொடும் துறக்கம் புக்க’ என்ற சிறப்பான சொற்றொடரை பயன்படுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அசோகவனத்தின் நிலையைக் கண்ட அரக்கியர் வாயிலும், வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு ஓடிச் சென்றனர். அரக்கர்கள் சிலர் எதிர்த்தும் வந்தனர். அவர்களை அழிப்பதற்காக, நீண்ட திண்மயான மரம் ஒன்றை கையில் எடுத்து நின்றான். இது பாற்கடலைக் கடைவதற்குரிய நீண்ட அடியையுடைய மந்தரமலையைப் போன்று இருந்தது. அச்சமயம் இதையும் அழிப்பேன் என்று கூறி அங்கிருந்த செங்குன்றை அடியோடு பெயர்த்தெடுத்து இலங்கை நகர் மீது வீசி எறிந்தான். அத்தாக்குதலால் எதற்கும் அஞ்சாத அரக்கர்களும் அஞ்சி நடுங்கினர். பிறர்க்குத் தீமை செய்பவர்கள் அத்தீமையை அனுபவிப்பர் என்கின்ற வகையில் பல அரக்கர்கள் இறந்தொழிந்தனர். அசோக வனத்தை காவல் புரிந்து வந்த தேவர்களை கம்பர் ‘பருவத்தேவர்கள்’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். பெரும் பொழுதுக்குரிய ஆறு பருவங்களைச் சார்ந்த அதிதேவதைகளான அப்பருவத்தேவர்கள் இராவணனின் கட்டளைப்படி அசோக வனத்தை காவல் காத்து வந்தனர்.

அசோக வனத்தை அனுமன் அழித்து விட்டதால், இராவணன் தங்களை தண்டிப்பான் என்று பயந்து, அலறி அடித்துக்கொண்டு ஓடினர். அத்தேவர்களின் நிலையை,

“நீரிடு துகிலர் அச்ச நெருப்பிடு நெஞ்சர் நெக்குப்

பீரிடும் உருவர் தெற்றிப் பிணங்கிடு தாளர் பேழ்வாய்

ஊரிடு பூசல் ஆரஉறைத்தனர் ஓடியுற்றார்

பாரிடு பருவச் சோலை பாலிக்கும் பருவதேவர்” (சு.காண். 748)

என்ற பாடலால் வெளிப்படுகிறது. தேவர்கள் பயந்து ஓடிய இச்செய்தியை இராவணனிடத்து முறையிட்டனர். அவ்வேளையில் அண்டம் முழுவதும் பிளந்து சிதறியது போல ஒரு பெருஞ் சத்தத்தை எழுப்பினான் அனுமன். அதனால் பூமி பிளந்து அதன் வழியாகக் கடல் நீர் உள்ளே பாய்ந்தது. அசோகவனம் முழுவதும் நிலை குலைந்து போனது. அரக்கர்களை அழிக்க வேண்டுமென்றால் முதலில் அசோகவனத்தை அழிக்க வேண்டும் என எண்ணினான். இங்கு,

“எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியார்

திண்ணியர் ஆகப் பெறின்” (குறள். 666)

என்ற வள்ளுவரின் குறளும் சிந்திக்கத்தக்கது. அனுமன் எண்ணியதைச் செய்து முடித்தான் என்ற வகையில், அவனின் வீரதீர சாதார்த்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

கிங்கர்களை வதைத்தல்

அசோக வனத்தை அழித்த அனுமனின் பேரரவம் இராவணனின் காதுகளில் விழுந்தது. உடனே இராவணன் வலிமைமிக அரக்க கிங்கர்களை அனுப்பி அனுமனைப் பிடித்து வருமாறு கட்டளையிட்டான். சூலம், வாள், உலக்கை, கூர்மையான வேல், மழு முதலிய பல்வேறு ஆயுதங்களை ஏந்திய அவ்வீரர்கள் நெருப்பை உமிழ்ந்தாற் போன்ற

கண்களையும் நஞ்சினை போன்ற கறுத்த மேனியையும் மலை போன்ற தோள்களையும் கொண்டு வலிமைமிக்கவர்களாகக் காணப்பட்டனர். ஊழிக் கால வெள்ளத்தின் போது பொங்கியெழும் கடலைப் போல விரைந்து சென்று அசோகவனத்தை அடைந்தும் அனுமனைச்சுற்றி வளைத்தும் ஆயுதங்களை வீசினர். அனுமனும் அங்கிருந்த மரத்தை பிடுங்கி எரிந்து அவர்கள் அனைவரையும் கடுமையாகத் தாக்கினான். அரக்கர்களை கொன்றழித்த அனுமனின் போர்த் தன்மையை,

“ஓடிக் கொன்றனன் சிலவரை உடல் உடல் தோறும்

கூடிக் கொன்றனன் சிலவரை கொடிநெடு மரத்தால்

சாடிக் கொன்றனன் சிலரை பிணந்தொறும் தடவிக்

தேடிக் கொன்றனன் சிலவரை கறங்கெனத் திரிவான்” (சு.காண். 789)

என்ற பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது. காற்றாடியைப் போல் எங்கும் பரந்து கிங்கர்களை அழித்ததால் அவ்வுடல்களிலிருந்த உயிர் பிரிந்தது. அவ்உயிர்களைப் பற்றிச் செல்லும் எமனும் அத்தொழிலைச் செய்ய முடியாமல் சோர்ந்து விட்டான். அதனால் உடல்களை விட்டுப் பிரிந்த அவ்வுயிர்களைக் கொண்டு செல்பவர் எவருமில்லாத காரணத்தால் நட்சத்திரங்கள், மேகக் கூட்டங்கள், நீலவானம் என வான மண்டலம் மட்டுமல்லாமல் இடைப்பட்ட அனைத்து இடங்களிலும் அவ்வுயிர்கள் தொற்றிக் கொண்டும், சுற்றிக் கொண்டும் இருந்தன. எண்ணற்ற வீரர்கள் இறந்தனர் என்ற செய்தியொடு எண்ணற்கரிய விழுப்புண்களைத் தன் வீரத்திற்கு அடையாளமாக அனுமன் பெற்றான். இத்தகைய புராணச் செய்தியை கம்பர், அனுமன் விழுப்புண் பெற்ற விதத்தை,

“எத எற்றின எறிந்தன ஈர்த்தன இகலின்

பொய்த குத்தின பொதுத்தன தொளைந்தன போழ்ந்த

கொய்த சுற்றின பற்றின குடைந்தன பொலிந்த

அய்யன் மற்பெரும் புயத்தன புண் அளப்பு அரிதால்” (சு.காண். 803)

என்ற பாடல் வரிகளில் கம்பர் வெளிப்படுத்துகிறார். இங்கு விழுப்புண் பற்றிய சிறப்பை,

“விழுப்புண் படாத நாள் எல்லாம் வழக்கினுள்

வைக்கும் தன் நாளை எடுத்து” (குறள். 776)

என்று வள்ளுவர் குறிப்பிட்டிருப்பதும் சிந்திக்கத்தக்கதாகிறது.

சம்புமாலியை வதைத்தல்

கிங்கர்களை தொடர்ந்து சம்புமாலி என்ற அரசன் ஒன்றரை இலட்சம் போர் வீரர்களைக் கொண்ட நால்வகைப் படைகளுடன் அனுமனை எதிர்க்கப் புறப்பட்டுச் சென்றான். நால்வகைப் படைகளின் அளவை,

“ஆயிரம் ஐந்தோடு ஐந்தாம், ஆழியம் தடந்தேர் அத்தேர்க்கு

ஏயின இரட்டியானை யானையின் இரட்டி பாய்மர

போயின பதாதி, சொன்ன புரவியின் இரட்டி போலாம் -

தீயவன் தடந்தேர் சுற்றித் தெற்றென சென்ற சேனை” (சு.காண். 824)

என்று பல நிலைகளில் கம்பர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

இராமனின் அளவற்ற ஆற்றலைப் பெற்ற அனுமனும் நெய்விளக்கு போல் ஒளி வீசும் நெற்றியை முன்னணிப் படையாகவும், உடம்பிலுள்ள மயிர்த்தொகுதிகள் வீரர்களாகவும், கூரிய நகங்களை உடைய இரு கைகளே இருபக்க படைகளாகவும் தன் வாலே பின்னணிப் படையாகவும் கொண்டு தானே ஒரு பெரும்படையாக அவர்களை எதிர்கொண்டு நின்றான். படைவீரர்கள் வீசிய ஆயுதங்களையெல்லாம் தன் இடது கையாலும் யானை, தேர், குதிரை முதலிய படைகளை வலது கையாலும் அழித்தான். ஓரிடத்தில் நில்லாமல் பம்பரம் போன்று சுழன்று சுழன்று அவ்வீரர்களை தன் இரு கரங்கள் கொண்டு தாக்கினான். படைகளையெல்லாம் இழந்து நின்ற தலைவனாகிய சம்புமாலியின் நிலையை கண்ட அனுமன், அவனை நோக்கி எளியவரின் உயிரைக் கொல்லுதல் நீதியன்று. உடன் வந்தவரைக் காக்கும் வலிமை உனக்கு இல்லை. எல்லாரையும் இழந்து தனித்து நிற்கின்றாய். இப்போது சாவதைத் தவிர உன்னால் வேறொன்றும் செய்ய இயலாது எனவே, ‘இன்று போய் நாளை வா’ என்று கூறி அனுப்பினான். பகைவனிடத்து இரக்கம் காட்டிய அனுமனின் தன்மையை,

“ஏதி ஒன்றால் தேருட் அஃதால் எளியோர் உயிர்கோடல்

நீதி அன்றால் உடன் வந்தோரைக் காக்கும் நிலையில்லாய்!

சாதி அன்றே பிறிது என செய்தி? அவர்பின் தனி நின்றாய்!

போதி என்றான் பூத்தமரம் போல் புண்ணால் பொலிகின்றான்” (சு.காண். 857)

என்ற பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இராமனைப் போல அனுமனும் பேராண்மையுடன் ஊராண்மை மிக்கவனாக இருப்பதை உணர முடிகிறது. ‘போதி’ என அனுமன் அவனைக் கொல்லாது விட்டது ஊராண்மையாகும். பேராண்மையோடு ஊராண்மையும் அமையவில்லை எனில், அவர் சிறந்த வெற்றியைப் பெற்றவராவார் என்ற கருத்தை கம்பரின் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. அனுமன் பேராண்மையோடு (வீரம்) ஊராண்மையும் உதவி செய்யும் இரக்க குணம் மிக்கவனாகத் திகழ்ந்தான். திருவள்ளுவர் படை மறவர்கட்கும் வீரமும் இருக்க வேண்டும்; எதிரிக்கு துன்பம் எனில் உதவி செய்யும் மனப்பாங்கு வேண்டும் என்று கூறியுள்ளார். இக்கருத்தை,

“பேராண்மை என்ப தறுகண் ஒன்றுற்றக்கால்

ஊராண்மை மற்று அதன் எஃகு” (குறள். 773)

என்ற குறள் வெளிப்படுத்துகிறது. படையிழந்து தனித்து நிற்கும் இராவணனை நோக்கி, இராமன், ‘இன்று போய் நாளை வா’ என்றார். அந்த வகையில் இராமனைப் போல் தொண்டனான அனுமனிடத்தும் இத்தகைய ஊராண்மைப் பண்பு இருந்தது போற்றத்தகுரியது.

பஞ்ச சேனாதிபதிகளை வதைத்தல்

சம்புமாலி உட்பட அரக்கர்கள் அனைவரையும் அனுமன் அழித்த செய்தியைக் கேட்ட இராவணன் பெருங்கோபம் கொண்டான். அவனே சென்று அனுமனை அழிப்பதாகவும் கூறினான். அச்சமயத்தில் பஞ்ச சேனாதிபதிகளான பூபாட்சன், துதிரன், பிரசன்னன், விருபாட்சன், பாசகர்ணன் ஆகிய ஐவரும் இராவணன் முன் வந்தனர். “அரசே! நீங்கள் ஒரு குரங்குடன் போரிடப் போவது, கருடன் ஒரு கொசுவோடு போரிடச் சென்றது போல இழிவைத் தரும். திறமையற்றவர்களையே நீங்கள் அனுப்பினீர்கள். இப்போது உங்களுக்கு நன்மை கிடைக்க வேண்டுமானால் அந்தக் குரங்குடன் போரிட எங்களை அனுப்புங்கள்” (உரைநடையில் கம்பராமாயணம், ப. 286) என்று வணங்கி வேண்டிட, இராவணனும் சம்மதம் தெரிவிக்க, அவ்வய்வரும் பெரும் படையைத் திரட்டினர். ஐவரின் கட்டளையை ஏற்று பறை அறைவோரும் யானை மீதேறி முரசை அடித்து போர் செய்தியை தெரிவித்தார்கள். இதனை,

“ஆனை மேல் முரசு அறைந்தனர் வள்ளுவர் உரைத்தார்

பேனம் வேலையில் புடை பரந்தது பெருஞ்சேனை” (சு.காண். 871)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகிறது. தமிழகத்தில் முரசறைந்து செய்தியை அறிவிக்கும் வழக்கம் இருந்ததைப் போன்று இலங்கையிலும் அவ்வழக்கம் இருந்ததைக் கம்பர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இராவணனை வென்று இலங்கை மாநகரை விட்டு புறப்படும் முன்னர் இராமனின் வெற்றிச் செய்தியை முரசறைந்து தெரிவிக்கும்படி சுக்கிரவன் வள்ளுவனிடத்தில் கூறினான். போருக்கு புறப்பட்ட அப்படை வீரர்களின் மனைவியர், மக்கள், தாயர் என மற்றுமுள்ள சுற்றத்தார் அனைவரும் போருக்கு செல்ல வேண்டாமெனத் தடுத்தனர். அந்தக் குரங்கை எதிர்த்தவர் ஒருவரும் உயிருடன் திரும்பவில்லை. என்று அழுது புலம்பியும், செவி சாய்க்காத வீரர்கள் அனுமனை எதிர்க்க போர்க்களத்திற்கு சென்றனர். அனுமனின் மீது சில படைக்கருவிகளை வீசியும், அம்புகளை எய்தும் போரிட்டனர். அப்படைக் கருவிகள் எல்லாம் விறைத்துக் கொண்டிருக்கும் அனுமனின் மயிர்த் தொகுதிகளின் மேல் பட்டு வீழ்ந்தன. அவ்வாறு மயிர்ப்புறம் படுவது அனுமனுக்கு தினவு தீரச் சொறிந்து விட்டது

போல் இருந்தது. இதனால் தினவுக்கு இதமாக இருந்தது போல் ஒரு வகை ஆறுதல் பெற்றவனாக மகிழ்ந்து ஏற்றுக்கொண்டான். இதனை,

“செறிந்தன மயிர்ப்புறம் தினவும் தீர்வுறச்

சொறிந்தன என இருந்து ஐயன் தூங்கினான்” (சு.காண். 896)

என்ற பாடலடிகளில் காணமுடிகிறது. அனுமன் இரும்புத்தூண், பெரியமலை, கற்பாறை என இவற்றையெல்லாம் பெயர்த்தெடுத்து படை முழுவதும் அழித்து ஒழியுமாறு அடித்து நொறுக்கினான். படைத் தலைவர்களில் ஒருவரான துர்த்தரனின் தேரில் குதித்து அவனோடு போரிட்டு தன் இரும்புத் தடியால் அடித்துக் கொல்கிறான். விருபாட்சனை, தேரோடு வானில் வீச எறித்ததோடு கீழே விழுந்த அவன் உடம்பையும் ஏறி மிதித்து குழம்பாக்கினான். பூபாட்சன், பிரகாசன் ஆகிய இரண்டு பேரையும் தேருடன் தூக்கிக் கொண்டு வானில் பறந்தான். தப்பி ஓட நினைத்த அவர்களை தன் வாலால் இறுகக் கட்டி முறித்தழித்தான். எஞ்சி நின்ற பாசகர்ணனும் அனுமனை எதிர்க்க, அவன் தலை மீது பாய்ந்து குதித்தழுத்தி பூமியில் புதைத்தான். பஞ்சசேனாதிபதிகளும் தங்கள் சேனைகளோடு போர்க்களத்தில் இறந்தனர் என்ற செய்தியை சோலைக் காப்பாளர்கள் இராவணனிடம் சென்று முறையிட்டனர். இதனை,

“தானையும் உலந்தது ஐயா தலைவரும் சமைந்தார் தாக்கம்

போனபின் ஓடி யாரும் எய்தும் புரிகிலாமை

வானையும் வென்று ளோரை வல்லையின் மடிய நூறி

எனையர் இன்மை சோம்பி இருந்தது. அக்குரங்கும் என்றார்” (சு.காண். 932)

என்ற பாடலால் தெரிய வருகிறது. பஞ்ச சேனாதிபதிகளும் அவர் கூட்டமும் பஞ்ச பஞ்சாகிப் போயினர். தன்னுடன் போர் செய்ய வேறு எவரும் இல்லாத காரணத்தால் அனுமனும் சோம்பி அவ்விடத்திலேயே காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அக்க குமாரனை வதைத்தல்

பஞ்சசேனாதிபதிகள் இறந்த செய்தியையறிந்து இராவணனின் இளைய மகனான அக்ககுமாரன் அனுமனுடன் போர் செய்ய முன் வந்தான். முன்பு இந்திரனை பிடித்து வர ஆசைப்பட்டது அக்ககுமாரன் ஆவான். ஆனால் இராவணன் இந்திரனின் வலிமையையறிந்து பாலகனாகிய தன்னை விடுத்து மூத்தோனாகிய மேகநாதனை அனுப்பினான். அந்த மனக்குறை தன் மனத்தில் உள்ளதென்றும் அக்குறை தீர இந்தக் குரங்கையாவது பிடித்து வர அனுமதி தாருங்கள் என்றான். அண்ணன் அமரர்களின் தலைவனை அடக்கினான் தம்பி அசுரக் குரங்கை அடக்கினான் என்ற பெயர் எதிர்காலத்தில்

கிடைக்கும் என்று தன் விருப்பத்திற்கு ஓர் அழுத்தமான காரணத்தை எடுத்துரைத்தான். அக்ககுமாரன் இத்தகைய உறுதிப்பாட்டை,

“கொய்தளிர் கோதும் வாழ்க்கைக் கோடரத்து உருவுகொண்டு

கை தவம் இயற்றி, ஈண்டு ஈ சிறுபழி இழைக்கும் கற்பான்

எய்தினான் இமையா முக்கன் ஈசனே என்ற போதும்

நொய்தினின் வெற்றி, பற்றித் தருகவென், நொடியின் நுன்பால்” (சு.காண். 936)

என்ற பாடல் புலப்படுத்துகிறது. இந்திரனையும் அவனது வச்சிராயுதத்தையும் வெற்றிக் கொண்டமையால் மேகநாதன் இந்திரசித்தன் என்ற பெயர் பெற்றான். அனுமனும் தன்னை எதிர்த்து போரிட வந்திருப்பவன் இந்திரசித்தனா (அ) இராவணனா என ஐயுற்றான். பின்னர் யாராக இருந்தாலும் அவர்களை வெல்வது உறுதி என்று எண்ணினான். இந்திரசித்தனின் தம்பியாகிய அக்ககுமாரனும் ஒரே நாளில் பலரை கொல்ல கற்றவனுமாகிய அனுமனும் எதிரெதிர் நின்று போர் புரிந்தனர். இமையோர்களாகிய தேவர்களும் அப்போரைக் கண்டு அனுமனுக்கு என்ன தீங்கு விளையுமோ என்று திடுக்கிட்டனர். ஆனால், இது ஒரு நல்ல வாய்ப்பு என்று கருதி தொடர்ந்து அப்போரைக் கண்டனர். இதனை, அக்காட்சியை,

“எற்றாம் மாருதி நிலை என்பார் இனி

இமையா விழியனை இவை ஒன்றோ

பெற்றாம் நல்லது பெற்றாம் என்றனர்

பிரியாது எதிர் எதிர் செறிகின்றார்” (சு.காண். 964)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகிறது. ‘தேவர்கள் கண் இமைக்கார்’ என்ற கருத்தை வைத்து கம்பர் இயற்றியுள்ளார். நேருக்கு நேர் நின்று போர் புரிகையில் அனுமன் அக்க குமாரனின் கைகளில் உள்ள வில்லை பிடுங்கி எறிந்தான். தன் வாளால் குத்த முயன்றபோது அவ்வாளையும் பறித்து முறித்தான். வயிரம் பாய்ந்த தோள்களினால் அனுமனைத் தழுவி வீழ்த்தலாம் என்ற அவனை வாலால் சுற்றிக்கட்டி தேரின் மீது ஏற்றிக்கொண்டு கைகளால் பிடித்து ஆட்டுக்கல் குழுவியைச் சுற்றுவது போல சுழற்றி சுழற்றி எடுத்தான். அவ்வளவில் அக்க குமாரனின் உயிர் அவனை விட்டு நீங்கியது. இச்செயலை, “உலகேழ் தேயினும் ஒரு தன் புகழிறை தேயாதால்” (சு.காண். 970) என்று கம்பர் அனுமனைப் புகழ்ந்து பாடுகிறார். அனுமனுக்கு அஞ்சிய அரக்கர் பலர் பிழைக்கப் பல்வேறு மாற்றருவங்கள் எடுத்துத் தப்பி சென்றனர் என்று கம்பர் நகைச்சுவைப்பட பாடியிருப்பதை,

“மீனாய் வேலையை உற்றார் சிலர்; சிலர்

பசுவாய் வழி தொறும் மேய்வுற்றார்

ஊனார் பறவையின் வடிவுற்றார் சிலர்

சிலர் நான் மறையவர் உருவானார்
 மானார் கண்ணிள மடவா ராயினர்
 முன்னே, தம் குழல் வகிர் வற்றார்
 ஆனார் சிலர் சிலர் ஐயா நின் சரண்
 என்றார் நின்றவர் அறியென்றார்” (சு.காண். 972)

என்ற பாடலால் அறியமுடிகிறது. அனுமனுக்கு அஞ்சிய அரக்கர்கள் மனைவி, மக்கள், உற்றார், உறவினர்கள் என யாவரும் காணமுடியாத அளவிற்கு தங்கள் உருவத்தை மாற்றிக்கொண்டார்கள். பசு, பார்ப்பனர், பெண்டிர் எனச் சிலர் உருவத்தை மாற்றிக் கொண்டதாக கம்பர் கூறியதன் உட்பொருள் அனுமன் அறப்போர் புரிபவன் ஆதலின் அவ்வடிவங் கொள்பவரை ஒன்றும் செய்யான் என எண்ணி சில அரக்கர்கள் அவ்வடிவங் கொண்டதாகும். சங்க இலக்கிய புறநானூற்று ஆசிரியரான நெட்டிமையாரும்,

“ஆவும் ஆனியர் பார்ப்பன மாக்களும்
 பெண்டிரும் பிணியுடை யிரும் பேணித்
 தென்புல வாழ்நர்க்கு அரங்கடன் இறுக்கும்
 பொன்போல் புதல்வர்ப் பெறாஅதீரும்
 எம் அம்பு கடிவிடுதும் நும்மாண் சேர்மினென
 அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை.....” (புறநானூறு 9: 1-6)

என்ற பாடலில் குறிப்பிட்டிருக்கும் நெறிமுறைகளை நினைவு கூறும் வகையில் அனுமன் அறப்போர் புரிந்த நிலை வெளிப்படுகிறது.

இந்திரசித்தினின் பிரம்மாஸ்திரத்திற்கு கட்டுப்படல்

அக்க குமாரனின் மரண செய்தியைக் கேட்ட இந்திரசித்தன் கொதித்தெழுந்தான். அனுமனை எதிர்க்கப் படைகளைத் திரட்டினான். தன் தந்தையிடம் சென்று “குரங்கினுடைய வலிமையை அறியாமல் சம்புமாலி போன்ற பெருவீரர்களையும், அளவற்ற வீரர்களையும், தம்பி அக்க குமாரனையும் அனைவரையும் மாளச் செய்து விட்டீர்களே! இதைக் காட்டிலும் பெரிய அவமானம் நமக்கு என்ன உள்ளது எனக்கு உத்தரவு கொடுங்கள் நானே சென்று அக்குரங்கைப் பிடித்து வருகிறேன்” (கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், ப. 31) என்று கூறி தந்தையின் அனுமதிப்பெற்று அனுமனை எதிர்க்கப் புறப்பட்டான். அசோக வனத்திற்குச் சென்ற அதன் அழிவையும், அங்கு இறந்து கிடந்த வீரர்களின் உடல்களையும் தன் தம்பி அக்க குமாரனின் உடலையும் பார்த்து தன் குடும்பத்தினர்க்கு ஏற்பட்ட இன்னல்களையும் எண்ணி வருந்துகிறான். இதனை,

“கானிடை அத்தைக் உற்ற குற்றமும் கரனார் பாடும்

யானுடை எம்பீ வீய்த இருக்கணும் பிறவும் எல்லாம்

மானிடர் இருவராறும் வானரம் ஒன்றினாறும்

ஆளிடத்து! உள என் வீரம் அழகின்றே அம்ம என்றான்” (சு.காண். 1001)

என்ற பாடலடிகளில் காண முடிகிறது. அனுமனும் இந்திரசித்தனைக் கண்டு கொண்டு அவனை வென்றால் இராவணனை எளிதில் வெல்ல முடியும் என்று எண்ணினான். இந்திரசித்தனின் நால்வகைப் படைகளும் களத்திலே ஆரவாரம் செய்தன. அனுமனும் ஆச்சா மரத்தை பிடுங்கி எடுத்துக்கொண்டு போருக்கு தயாரானான். பேருருவம் கொண்டு அனைவரையும் தாக்கியதில் இறுதியாக இந்திரசித்தன் ஒருவனே மிஞ்சினான். பெருங்கோபம் கொண்ட இந்திரசித்தனும் வில்லம்புகளால் சராமாரியாக அனுமனை தாக்கினான். அவ்வம்புகளையெல்லாம் அனுமன் உடலை உதறி விடுவது போல் கீழே வீழ்ச் செய்தும், மீண்டும் அவனையே திரும்பி தாக்கும்படி செய்தான். நூறு ஆயிரம் என்ற எண்ணிக்கையில் இந்திரசித்தனும் தொடர்ந்து அனுமனின் மீது அம்புகளை செலுத்திக் கொண்டேயிருந்தான். அவை அனுமனின் மார்பிலும், கையிலும் அழுந்த வெறுப்புற்ற இந்திரசித்தனை தேரோடு தூக்கி வானில் வீசி எறிகிறான். இனி வேற வழி இல்லை என்ற நிலையில் இந்திரசித்தன் பிரம்மாஸ்திரத்தை அனுமனின் மீது விடுத்தான். அனுமனும் பிரம்மாஸ்திரத்திற்கு கட்டுப்பட்டான். பிரம்மாஸ்திரம் தன்னை கட்டுமென்றும் அது தன்னை ஒன்றும் செய்யாதென்றும் முன்னர் பிரம்ம தேவன் அளித்த வரம் அனுமனின் நினைவிற்கு வருகிறது. அதுமட்டுமல்லாமல் ஒரு முகூர்த்த காலம் மட்டும் அந்த அஸ்திரம் செயல்படும் என்பதை அறிந்திருந்த அனுமன் அக்காலம் வரை பொறுமையாக இருக்க முடிவு செய்து பிரம்மனை தியானித்தான். கண் மூடி தியானித்த நிலையிலிருந்த அனுமனைக் கண்டு இந்திரசித்தனும் அரக்கர்களும் அவனது வலிமை ஒடுங்கி விட்டதாகக் கருதி மகிழ்ந்தனர். இதனை,

“சாய்ந்த மாருதி சதுமுகன் படையெனும் தன்மை

அய்ந்து மற்றிதன் ஆணையை அவமதித்து அகற்சி

ஏய்ந்தது அன்று என எண்ணினன், கண் முகிழ்த்து இருந்தான்

ஓய்ந்த தாம் இவள் வலி என அரக்கன் வந்து உற்றான்” (சு.காண். 1041)

எனும் பாடல் வரிகள் தெளிவுறுத்துகிறது. இந்திரசித்தனிடம் அகப்பட்டுக் கொண்ட அனுமனை அரக்கர்கள் கயிற்றால் கட்டி இராவணனிடம் இழுத்துச் செல்கின்றனர். சாதாரண கயிற்றால் அனுமனைக் கட்ட முடியாதென்றும், எவ்வளவு பெரிய கயிறானாலும் அதை அறத்து விடுவானென்றும் பயந்தனர். அப்பயத்தால் பெண்களின் தாலி கயிறுகளைத்

தவிர, மற்ற கயிறுகள் அனைத்தையும் பயன்படுத்தி அனுமனைக் கட்டினர். பல்வகைப்பட்ட கயிறுகளால் அனுமனைப் பிணித்தமையை,

“நாட்டில் நகரில் நடு உள்ள கயிறு நவிலுந் தகைமையவே
வீட்டின் ஊசல் நெடும்பாசம் அற்ற தேரும் வீசி துறந்த
மாட்டும் புரவி ஆயமெலாம் மருவி வாங்கும் தொடை அழிந்த
பூட்டும் வல்லி மூட்டோடும் புரசை இழந்த போர்யானை” (சு.காண். 1164)

“பெண்ணிற்கு இசையும் மங்கலத்தில் பிணித்த கயிறே இடையிழைத்த
கண்ணிற் கண்ட வன்பாசம் எல்லாம் இட்டுக் கட்டினார்” (சு.காண். 1165)

என்ற பாடலடிகள் காட்சிப்படுத்துகிறது. பிரம்மாஸ்திரம் கட்டு இருக்க பிற கட்டுகள் தேவையில்லை. ஆயினும் அனுமனின் மீது கொண்ட அச்சம் அவர்களை அவ்வாறு செய்ய வைத்தது.

இராவணனுக்கு அறிவுரை கூறல்

இந்திரசித்தன் அனுமனை இராவணன் முன் கொண்டு சென்று நிறுத்திய போது அவன் மீது பாய்ந்து கொல்ல வேண்டும் என்று முதலில் நினைக்கிறான். ஆனால், ‘அச்செயல் செய்யத்தக்க செயலன்று; அறச்செயலும் அன்று’ என்று அச்செயலை கைவிட்டான். மேலும் இவனை, தன்னால் வெல்லவும் முடியாது; தன்னை வெல்வதும் இவனால் முடியாது. எனவே முடிவற்ற போரை தொடங்குவதும் நல்லதல்ல. இராவணனைக் கொல்வேன் என்று இராமன் சபதம் செய்துள்ளார். இன்னும் ஒரு மாத காலம் தான் உயிரோடு இருப்பேன் என்று சீதையும் தன் நிலைமையை எடுத்துரைத்துள்ளான். ஆதலால் இப்போது போர் செய்வது அறிவுடைமையாகாது என்று எண்ணிய அனுமன் தூதனாக செயல்படவேண்டும் என முடிவு செய்தான். இராவணனும் மிகுந்த கோபத்துடன் அனுமனைப் பார்த்து, “இந்த இலங்கைக்கு ஏன் வந்தாய்? நீ யார்? திருமாலா? இந்திரனா? சிவனா? பிரமனா? அல்லது ஆதிசேடனா? முருகனா? எமன்தானா? அல்லது முனிவர்கள் அனுப்பிய பூதமா? உண்மையில் நீ யார் என்பதைச் சொல்?” (உரைநடையில் கம்பராமாயணம்,

ப. 295) என்று இராவணன் கேட்டான். அயோத்தியில் தசரத சக்கரவர்த்தியின் மைந்தனாக அவதரித்திருக்கும் இராமனின் பெருமைகளைக் கூறி அப்பெருமானின் அடியவன் என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறான். இராம அவதாரச் சிறப்பை அனுமனின் கூற்றாக,

“அறந்தலை நிறுத்தி வேதம்
அருள் சுரந்து அறைந்த நீதித்
திறம் தெரிந்து உலகம் பூணச்

செந்நெறி செலுத்தித் தீயோர்

இறந்து உக நூறித் தக்கோர்

இடர் துடைத்து ஏக ஈண்டுப்

பிறந்தனன் தன்பொன் பாதம்

ஏத்துவார் பிறப்பு அறுப்பான்” (சு.காண். 1126)

என்ற பாடலடிகளில் கம்பர் எடுத்துரைத்துள்ளார். இராமபிரானுக்கு அடிமைத் தொழில் செய்பவன் தானென்றும் அனுமன் என்பது தன் பெயரென்றும் கூறினான். இராவணன் அவையில் அஞ்சா நெஞ்சத்துடன் தன்னை அறிமுகம் செய்துக்கொண்ட அனுமனை கவிஞர் வாலியும் புதுக்கவிதையில் வடித்துத் தந்திருக்கிறார். இதனை,

“அனுமான்! – என இறைவன்

அருமறை பரவும் பெருமான்!

புல்லியர் இனம் கண்டு

பொடிக்கப் பிறந்த – ஒரு

வில்லியின் தூதன் நான்! – அந்த

வரதனின் தூதன் தான்” (அவதாரபுருஷன், ப. 178)

என்ற கவிதை வரிகள் காட்சிப்படுத்துகிறது. சீதையைத் தேடிக் கொண்டு வந்த படையின் தலைவன் வாலியின் மகனான அங்கதனின் தூதனாய் வந்திருப்பதாக இராவணனிடத்து அனுமன் கூறினான். அதுமட்டுமல்லாமல் வாலியைக் கொன்ற இராமனோடு நட்புறவு கொண்ட கிட்கிந்தை மன்னனான சுக்கிரீவன் கூறிய வார்த்தைகளை சொல்லும் பொருட்டு வந்தேன் என்றான். அறக்கோட்பாடுகளை வலியுறுத்தி இராவணனை திருத்த முயற்சிக்கிறான். இதனை,

“வறிது வீழ்த்தனை வாழ்க்கையை மன் அறம்

சிறிதும் நோக்கலை தீமை திருத்தினாய்

இறுதி உற்றுளது ஆயினும் இன்னும் ஓர்

உறுதி கேட்டு உயிர்நெடிது ஒம்புவாய்” (சு.காண். 1137)

என்ற பாடல் விளக்குகிறது. தீயினும் தூயவளாகிய கற்புக்கரசி சீதையை துன்புறுத்தியதால் உன் தவப்பயன் உன்னை விட்டு நீங்கத் தொடங்கிவிட்டது. பிறர் மனை விரும்பியர் எவரும் வாழ்ந்ததில்லை. அதற்கு வாலியும் சான்றாவான். ஆழி சூழ் உலகில் உன்னைப் போல நீதியும் ஞானமும் கொண்ட நிறைக் குணத்தோர் எவருமில்லை வேத நெறி முறைகளின் படி வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவன் இன்று அறநெறி தவறி பாவச் செயலில் ஈடுபடுதல் குற்றமாகும். பத்து தலைகளும், இருபது கைகளும் கொண்டிருப்பதால் ஒருதலையும், இருகைகளும்

உடைய இராமனைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டியதில்லை என்று எண்ணுவது தவறாகும். அறம் தவறியவர்க்கு வல்லமை கை கொடுக்காது. முப்புரம் எரித்த சிவபெருமானிடம் பெற்ற வர பலத்தினால் இராமனுடைய சர பலத்தை வென்று விடலாம் என்று நினைப்பது நடக்காது என்றான். உன் செல்வம், சுற்றம், உயிர் என இவற்றை காத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றால், இறுதியாக சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த சீதையை விடுவிக்க வேண்டும் என்று சுக்கிரீவன் கூறிய செய்திகளை இராவணனிடத்து அனுமன் கூறினான். இச்சிந்தனையை,

“நண்டு சிப்பி வேய்கதலி நாசமுறுங் காலத்தில்

கொண்ட கரு அழிக்கும் கொள்கைபோல் – ஒண்தொடிஇ

போதம் தனம் கல்வி பொன் வரும் காலம் அயல்

மாதர் மேல் வைப்பார் மனம்” (நல்வழி. 36)

என்ற நல்வழிப் பாடலிலும் காணமுடிகிறது.

அனுமன் சீதையை விட்டுவிடுமாறு நயமாகப் பல அறிவுரைகள் கூறியும் அதைக் கேட்காத இராவணன் அனுமனை நோக்கி, குரங்கொன்று தனக்கு அறிவுரைக் கூறுவதா என்று ஏளனமாகச் சிரித்தான். அதுமட்டுமல்லாமல் தூதனாய் வந்தவன் அரக்கர்களைக் கொன்றது எதற்காக என்று கேட்டான். அதற்கு அனுமனும் “உன்னை எனக்குக் காட்டுவார் எவரும் இல்லாததால் அசோக வனத்தை அழித்தேன். என்னைக் கொல்ல வந்த அரக்கர்களை நான் கொன்றேன். அதன் பிறகு உன்னைக் காண வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அடக்கத்தோடு இங்கு வந்தேன்”(உரைநடையில் கம்பராமாயணம், மு. செல்வநாதன் (உ.ஆ.), ப. 297 – 298) என்று அனுமன் பதில் கூறுகிறான். அனுமனைக் கொல்லுமாறு இராவணன் ஆணையிட கொலையாளிகள் விரைந்து வந்தனர். அப்போது வீடணன் நில்லுங்கள் என்று உரக்கக் கூறி தடுத்தான். தூதனாக வந்தவனைக் கொல்லுதல் பாவமென்றும் அத்துடன் பழியும் தம்மை வந்து சேருமென்றும் அரச நீதியை எடுத்துரைக்கிறான்.

இலங்கையை எரியூட்டுதல்

அனுமனின் செயல்பாட்டால் சீற்றம் கொண்ட இராவணன் அவனை கொல்வது குற்றம் என்று கருதி தண்டிக்க முற்பட்டான். தன் வாலாலே ஆசனத்தை அமைத்துக்கொண்டு உட்கார துணிந்த இக்குரங்கினுடைய வாலை வெட்ட வேண்டும் என்று அப்போதே நினைத்தேன். அப்படி வெட்டினால் கூட வேதனை குறைவாகத்தான் இருக்கும். எனவே அதன் வாலில் தீ வைத்து கொளுத்துங்கள் என்றான். அனுமனும் ‘வாலில் தீயிடுவது இந்த ஊரை கொளுத்துக’ என்று குறிப்பால் உணர்த்துவது போல இருக்கிறது என்று மகிழ்ந்தான். அரக்கர்கள் அனுமனது நீண்ட வாலில் துணியைச் சுற்றினர். பின்னர் அதை எண்ணெயில்

தோய்த்து எடுத்து கொளுத்தினர். இலங்கை வாழ் மக்கள் அனைவரும் காணும் வகையில் அனுமனை இழுத்துச் சென்று அந்நகர் முழுவதும் சுற்றி வந்தனர். அமைதியாக இருந்த அனுமனும் ஊர் எல்லையை அடைந்த போது, இது தான் தப்பிச் செல்வதற்காக நேரம் என்று கருதினான்.

“ஒடுமீன் ஓட உறுமீன் வரும் அளவும்

வாடி இருக்குமாம் கொக்கு” (மூதுரை. 16)

என்ற மூதுரையில் தக்க சமயத்திற்காக எதிர்ப்பார்த்திருந்த கொக்கினைப் போல் அனுமனும் செயல்பட்டான். பேருருவம் கொண்டு வாலினைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த வீரர்கள் கீழே விழுந்து இறந்தனர் எரியும் நெருப்பில் சிக்கிய வீரர்கள் அலறித் துடித்தனர். அவர்களை அப்படியே ஆகாயத்தில் வீசி எறிந்துவிட்டு வாலை சுழற்றி இலங்கையின் மேல் பரவும்படி செய்தான். இதனை,

“துன்னலர் புரத்தை முற்றும்

சுடுதொழில் தொல்லை யோனும்

பன்னின பொருளும் நாணப்

பாதகர் இருக்கை பற்ற

மன்னனை வாழ்த்தி, வாழ்த்தி

வயங்குஎரி மடுப்பன் என்னாப்

பொன் நகர் மீதே, தன்போர்

வாலினைப் போக விட்டான்” (சு.காண். 1180)

முப்புரத்தை எரிக்க சிவபெருமானும் தனக்குத் துணையாக பலவற்றை உடன் கொண்டு சென்றார். ஆனால் அனுமன் எந்தவொரு துணையுமின்றி வாலினைக் கொண்டு இலங்கையை எரித்தான் என்று கம்பர் அனுமனின் ஆற்றலை புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். அனுமனின் வாலிலிருந்த தீயானது இலங்கை மாநகரின் மானிகை முழுவதையும் பற்றி எரிந்தது. ஆதலால் அந்நகரத்து மக்கள் எல்லோரும் நிலைகெட்டு செய்வதறியாமல் அங்கும் இங்கும் ஓடி அலைந்தனர். அம்மக்களின் கூக்குரலை,

“வாசல் இட்ட எரிமணி மானிகை

மூசமுட்டி முழுதும் முருக்கலால்

ஊசல் இட்டன ஓடி, உலைந்து உளை

பூசல் இட்ட - இரியப்புரம் எலாம்” (சு.காண். 1187)

என்ற பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. வால் பட்ட இடங்கள் எல்லாம் பற்றி எரியத் தொடங்கியது. இலங்கை நகர் முழுவதும் தீயால் குளித்துக் கொண்டிருந்தது போல காட்சி

தந்தது. “முன்னை இட்ட தீ முப்பரத்திலே, பின்னை இட்ட தீ தென் இலங்கையிலே” (பட்டினத்தார்பாடல், தாய்பாடல், பா. 7) என்று பட்டினத்தார் குறிப்பிட்டது போல, தீயின் வெப்பம் இலங்கையைச் சூழ்ந்த கடலை மட்டுமல்லாமல் புகைத்தொகுதியாக மேலெழுந்து விண்ணையும் தாக்கியது. அரக்கர்களும், அரக்கிகளும் தப்பி செல்லும் வழியின்றி நெருப்பிலே வீழ்ந்து அழிந்தார்கள். சிலர் புகை மண்டலத்தில் சிக்கிக்கொண்டு கருகிப் போனார்கள். சிலர் கருகிய உடல்களோடும், தோல் உரிந்த உடல்களோடும் ஓடிச் சென்று கடல் நீருக்குள் ஒளிந்து கொண்டார்கள். சிலர் தம்மக்களுடனும், சுற்றத்தாருடனும் சென்று கடலில் வீழ்ந்தனர். கடலில் வீழ்ந்த அரக்கியர்களின் நிலையை,

“மருங்கின் மேல் ஒரு மகவு கொண்டு ஒரு தனி மகவை

அருங்கை யால் பற்றி மற்றொரு மகவுபின் அரற்ற,

நெருங்கி னாரொடு நெறிகுழல் சுறுக்கொள நீக்கிக்

கருங்கடல் தலை வீழ்ந்தனர் அரக்கியர் கதறி” (சு.காண். 1219)

என்ற பாடலால் காணமுடிகிறது. நகரை அழித்த தீயானது இராவணனின் அரண்மனையையும் விட்டுவைக்கவில்லை. அந்த அரண்மனையின் ஏழு மாடங்களும் ஊழிக் காலத் தீப்போல் பற்றி எரிந்தது. இராவணன் தன் உரிமைப் பெண்களுடன் புட்பக விமானத்தில் ஏறித் தப்பிச்சென்றான்.

அனுமன் தீப்பற்றியுள்ள வாலைக் கடலில் தோய்த்தெடுத்தான். அவ்வாறு தோய்த்ததனால் உண்டான வெப்பம் முன்பு கடலில் சென்று மூழ்கிய வீரர்கள் சிலர் இறக்க காரணமானது. தன்னை எதிர்த்து வந்த மீதமுள்ள வீரர்களையும் அனுமன் கொன்றான். வானத்து வித்யாதரர்களும் அனுமன் கொளுத்திவிட்ட தீ சீதை இருக்கும் இடமான அசோகவனத்தை மட்டும் எரிக்கவில்லை என்று கூறினர். இறுதியாக அனுமன் சீதையிடம் சென்று அவர் திருவடிகளை வணங்கி விடைபெற்றுச் சென்றான்.

திருவடியைத் தொழுதல்

இலங்கையினின்று மீண்டு வந்த அனுமன் மகேந்திரமலையில் உள்ள வானரர்களைக் கண்டான். அங்கதன் சாம்பவான் மற்றும் அங்குள்ள அனைவரையும் வணங்கினான். அவர்கள் அனைவருக்கும் சீதை வாழ்த்துத் தெரிவித்ததாகக் கூறினான். பின்னர் வானரர்கள் இலங்கையில் நடந்தவற்றைக் கூறுங்கள் என்று கேட்க, அதற்கு அனுமன் சீதையின் கற்புத் தன்மையையும், அவர் இராமபிரானுக்கு சூடாமணியை அடையாளமாகக் கொடுத்தனுப்பியதையும் கூறினான். தற்பெருமை பேசக்கூடாது என்ற காரணத்தால் அரக்கர்களோடு போர்புரிந்து வென்றது. இலங்கையை எரித்தது ஆகிய

செயலகளையெல்லாம் கூறவில்லை. அனுமன் கூறாதனவற்றை வானரர் குறிப்பால் உணர்ந்தறிந்தனர் என்று கம்பர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இதனை,

“பொருதமை புண்ணெ சொல்ல, வென்றமை போந்த தன்மை

உரைசெய ஊர்தீ யிட்டது ஓங்கிரும் புகையே ஒதக்

கருதலர் பெருமை தேவி மீண்டிலாச் செயலே காட்டத்

தெரிதர உணர்ந்தேம் பின்னர் என்னினிச் செய்தும் என்றார்” (சு.காண். 1259)

என்ற பாடலால் அறியமுடிகிறது. சீதையை தேடி வருவதற்கு கொடுக்கப்பட்ட கால அவகாசம் முடிந்தவிட்டதால் இராமபிரானிடம் சென்று விரைவாக இச்செய்திகளை தெரிவிக்குமாறு வானர்கள் அனுமனிடத்து கூறினார்கள். இராமபிரானை வந்தடைந்த அனுமனும் அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்குவதற்குப் பதிலாகச் சீதை இருந்த தென்திசை நோக்கித் தலைமேல் கைகுவித்துக் கீழே விழுந்து வணங்கினான். அக்குறிப்பைக் கொண்டு இராமபிரானும் சீதை கற்போடும், உயிரோடும் இருக்கின்றாள் என்பதை புரிந்துக் கொண்டார். அனுமனும் இராமரிடத்தில் இலங்கையில் நடந்த நிகழ்வுகள் என்று ஒவ்வொன்றாக சொல்லவில்லை. அதற்கு மாறாக எடுத்தவுடன் ‘கடல் சூழ் இலங்கை மாநகரில் கற்பினுக்கு அணியாகத் திகழும் சீதையை இரு கண்களால் கண்டேன்’ என்றான். அனுமனின் இக்கூற்றை,

“கண்டனென் கற்பினுக்கு அணியைக் கண்களால்

தென் திரை அலைகடல் இலங்கை தென் நகர்

அண்டர் நாயக இனி துறத்தி ஐயமும்

பண்டு உள துயரும் என்று அனுமன் பன்னுவான்” (சு.காண். 1307)

என்ற பாடல்களால் அறியலாகிறது. இதில் சீதை என்று குறிப்பிடாமல் ‘கற்பினுக்கு அணி’ என்று கம்பர் உயர்வாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். கவிஞர் வாலி அவ்வகையில் கவிஞர் வாலியும் சீதையின் கற்பின் சிறப்பை புதுக்கவிதையாக்கி தந்தமையை,

“கண்டேன் சீதையை; கற்புக்குக் கற்பைக்

கற்பிக்கும் கோதையை! தரையை மிஞ்சிய மறையை” (அ.புருஷன், ப. 182)

என்ற கவிதை வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

ஒரு பெண் அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு ஆகிய குணங்களுடனும், பொறுமையுடனும், கற்புத் தன்மையுடனும் இருக்க வேண்டும். கற்பெனப்படுவது உடலாலும், உள்ளத்தாலும் மட்டுமல்லாமல் கணவனின் சொல்படி நடந்துக்கொள்வதும் ஆகும். அவ்வகையில் இம்மூன்றும் ஒருங்கே இணைந்து பெண்ணாக பெண்ணினத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்ந்தவள் சீதை. ஒவ்வொரு பெண்ணும் பிறந்த வீடு, புகுந்த வீடு

என்று இரு வீட்டாரின் பெருமையைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதற்கு உதாரணமானவள் சீதையென்று, அனுமனால் அவரின் கற்பின் திறத்தை கம்பர் பாராட்டியிருக்கிறார். இதனை,

“விற்பெருந் தடந்தோள் வீர! வீங்கு நீர் இலங்கை வெற்பில்

நற்பெருந் தவத்தன் ஆய நங்கையைக் கண்டேன் அல்லேன்

இற்பிறப்பு என்பதொன்றும் இரும்பொறை என்பதொன்றும்

கற்பு எனும் பெயர்தொன்றும் களிநடம் புரியக் கண்டேன்” (சு.காண். 1311)

என்ற பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகிறது. மனம், மொழி, மெய் என்ற நிலைகளில் தங்களை விட்டு பிரியாதிருக்கும் அன்னையை தாங்கள் மட்டும் பிரிந்துள்ளீர்கள் என்று நினைப்பது பொருந்தாது என்றான். சீதை இலங்கையில் உள்ள ஓர் சோலையில், இலக்குவன் வேய்ந்த தூய பர்ணசாலையில் தவநிலையேறிக் கொண்டிருக்கிறாள். “உன்னை விரும்பாத ஒரு பெண்ணை நீ தீண்டினால் தலை வெடித்துச் சிதறிச் சாவாய் என்று பிரமன் கொடுத்த சாபம் இராணவனுக்கு இருக்கிறது. அதனால் அவன் சீதையைத் தொட அஞ்சி, அவள் இருந்த நிலத்தை பெயர்த்தெடுத்துச் சென்றிருக்கிறான்” (உரைநடையில் கம்பராமாயணம், ப. 304).

அசோகவனத்தில் சீதையை கண்ட அனுமன் அவரிடம் பேசுவதற்கான தக்க சமயத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், அவ்விடத்திற்கு இராவணன் வந்தான். தான் கொடுத்த கால அவகாசத்தில் பன்னிரண்டு மாதங்களில் பத்து மாதங்கள் கழிந்தனயென்றும், மீதம் இரண்டு மாதங்கள் தான் இருக்கின்றனயென்றும் கூறினான். அதற்குள் தன் விருப்பத்திற்கு இணங்க வேண்டும். இல்லையென்றால் உயிரை இழக்க நேரிடும் என்று அச்சுறுத்தினான். பின்னர் சீதைக்கு அறிவுரை வழங்கும்படி அரக்கியரிடம் கூறிச் சென்றான். மானம் இழந்த பின் வாழாமை நன்று என்று சீதையும் தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொள்ள முடிவு செய்தாள். அந்நிலையில் இராமரின் திருநாமத்தை உச்சரித்து அம்முயற்சியை அனுமன் தடுத்தான். இராமபிரான் கொடுத்தனுப்பிய மோதிரத்தையும், அவரை விட்டுப் பிரிந்த பின்னர் நடந்த நிகழ்வுகளையும் ஒவ்வொன்றாக எடுத்துரைத்தான். அதன் பின்னர் சீதை இராமபிரானின் உண்மையான தொண்டன் அனுமன் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டாள். சீதையின் நிலையை எடுத்துரைப்பதை,

“திங்கள் ஒன்று இரும்பென் இன்றும் திருவுளந் தீர்த்த பின்னை,

பங்கு வெண் உயிரொடு என்று உன் குரைகழல் தலைக்கண் வைத்தாள்” (சு.காண்.

1329)

என்ற பாடல் வரிகள் புலப்படுத்துகிறது. இராமபிரான் எப்பாடுபட்டாவது இலங்கை வந்து தன்னை மீட்டுச் செல்வார் என்று நம்பிக்கை கொண்டிருந்தான். அந்நம்பிக்கைக்கு அடியவனான தானும் வலுவூட்டியபின் அவ்விடத்திலிருந்து புறப்பட்டு வந்ததாகக் கூறினான். வரும் முன்னர் இராமரின் நினைவாக சீதை தரித்திருந்த சூளாமணியை தந்தார்

என்று அனுமன் அச்சுளாமணியை எடுத்து அவரிடம் கொடுத்தான். சூளாமணியைப் பார்த்த இராமனின் விழிகளில் கண்ணீர் பெருகியது. சீதை இருக்குமிடம் தெரிந்து இனியும் காலங் கடத்தக்கூடாது என்று இராமன் கூற்றிற்கிணங்க சுக்கிரிவன் ஆணையை ஏற்ற வானரப் படை தென் திசை நோக்கிப் புறப்பட்டது. அச்சமயம் அனுமனின் தோள்களின் மீது இராமரும், வாலியின் மைந்தனாகிய அங்கதனின் தோள்கள் மீது இலக்குவனும் ஏறிச் சென்றனர். அனுமனின் வேண்டுகோளின்படி இராமர் அருளியமையை,

“புன்தொழில் குரங்கு எனாது என் தோளிடைப் புகுதி எண்ணாத்

தன் தலை படியில் தாழ்ந்தான் அண்ணலும் சரணம் வைத்தான்” (சு.காண். 1337)

என்ற பாடலடிகளில் காணமுடிகிறது. இராமபிரானின் திருவடிகளைத் தோள்கள் மீது சுமக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றதனால் அனுமன் ‘சிறிய திருவடி’ என்று அழைக்கப்பட்டான்.

தொகுப்புரை

- மகேந்திர மலையிலிருந்து கடல் தாண்டி இலங்கை சென்றது முதல் இலங்கையை எரியூட்டி மீண்டும் அம்மலைக்கு திரும்பி வந்தது வரை என பல்வேறு நிகழ்வுகளால் அனுமனின் பேராற்றலைக் கம்பர் பெரிதும் படைத்துக்காட்டியிருக்கிறார்.
- மகேந்திர மலையிடம் அன்பு செலுத்தியது, இலங்கை மாதேவியை கொல்லாமல் அடித்தது, அக்ககுமாரனை போய் வா என்றது, உறங்கிக் கொண்டிருந்த இராவணனை கொல்லாமல் விடுத்தது, இராமனும் சீதையும் படும் துயரை எண்ணி மனம் வருந்தியது உள்ளிட்ட பல்வேறு செயல்களால் அனுமன் இரக்கக்குணம் கொண்டவன் என்பதை அறியமுடிகிறது.
- இராமரிடத்தும், சீதையிடத்தும் பணிந்து நடந்து கொண்ட விதமும், இந்திரசித்தனின் பிரம்மாஸ்திரத்திற்கு கட்டுப்பட்ட திறமும் என அனுமனின் பணிவுடைமை பாராட்டப்பட்டுள்ளது.
- இராமர் இட்ட பணியை செய்து முடிப்பேன் அது வரை ஓயமாட்டேன் என்ற அனுமனின் கடமையுணர்வை கம்பர் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.
- சீதையை கண்டு வருவேன் என்று சொன்ன சொல் தவறாமல் கண்டு வந்த செய்தியை உரைத்த அனுமனின் வன்மையும், செயல் தன்மையும் போற்றதலுக்குரியது.
- இலங்கையின் மாளிகைக்குள் புகுந்த அனுமன் மதிநுட்பத்தால், பல செய்திகளை நுனித்துணர்ந்து கொண்டார் என்பதை கம்பர் திறம்படக் கூறியுள்ளார்.
- கம்பராமாயணத்தில் அனுமன் அறிமுகமான கிட்கிந்தா காண்டம் முதல் யுத்த காண்டம் முடிய அவனுடைய சொல்லையும், செயலையும் ஆழ்ந்து நோக்கினால் அப்பாத்திரப்

படைப்பு இராம அவதாரத்தின் நோக்கத்தினை நிறைவுசெய்தற் பொருட்டு அமைந்ததென்பதை தெளிவுறுத்துகிறது.

- அனுமன் சொல்லாலும், செயலாலும் ஒரு தனிக் காண்டத்தை படைத்த கம்பன் அதில் முழுவதுமாக அனுமனின் புகழைப் பாடியிருப்பது நன்கு புலப்படுகிறது. இவற்றில் கம்பனின் கவித்துவமும் வெளிப்பட்டிருப்பது சிறப்பிற்குரியது.
- சுக்கிரீவனுக்கு நல்ல அமைச்சனாகவும், இராமனுக்குச் சிறந்த தூதனாகவும், தன்னலமற்ற தொண்டனாகவும், இலங்கையை அழித்த மாபெரும் வீரனாகவும் அனுமன் செயல்பட்டுள்ளான். அனுமனின் இத்தகைய பன்முகப் பண்புகளை கம்பர் அழகுற படைத்துக் காட்டியிருப்பது சிறப்பிற்குரியது.

துணைநூற்பட்டியல்

- [1] டாக்டர் M. நாராயணவேலுப்பிள்ளை. வ.த. இராமசுப்பிரமணியம், டாக்டர் துரை. இராசாராம், கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம் மூலமும் தெளிவுரையும் (பாகம். 1-2), மூன்றாம் பதிப்பு - 2006, திருமகள் நிலையம், தி.நகர், சென்னை - 17.
- [2] புலவர் மு. செல்வநாதன் (உ.ஆ.), கரு. இராமநாதன் (ப.ஆ.), உரைநடையில் கம்பராமாயணம், ஸ்ரீ இந்து பப்ளிகேஷன்ஸ், முதற்பதிப்பு, தி.நகர், சென்னை - 17, 1993.
- [3] முனைவர் சுந்தர சண்முகனார், சுந்தர காண்டச் சுரங்கம், முதற்பதிப்பு, வானதி பதிப்பகம், தி.நகர், சென்னை - 17, 1989.
- [4] இந்திரா செளந்தர்ராஜன், ஜெகம் புகழும் புண்ணிய கதை அனுமனின் கதையே..., இரண்டாம் பதிப்பு, சாருபிரபா, இராயப்பேட்டை, சென்னை - 14, 2014.
- [5] திரு.சோ. வால்மீகி இராமாயணம், இரண்டாம் பாகம், பதிமூன்றாம் பதிப்பு, அல்லயன்ஸ் கம்பெனி, மயிலாப்பூர், சென்னை - 14, 2014.
- [6] முனைவர் நா. பழனிவேலு, கம்பர் கண்ட இராமன், முதற்பதிப்பு, பொன்னிப் பதிப்பகம், திருப்பூர் - 1, 1995.
- [7] டாக்டர் மு. வரதராசனார், திருக்குறள் தெளிவுரை, திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், டி.டி.கே. சாலை, சென்னை - 18.
- [8] கவிஞர் வாலி, அவதார புருஷன், வானதி பதிப்பகம், தி. நகர், சென்னை - 17.
- [9] கீர்த்தி, எம்.எ, அருணாவின் நீதிநூல்கள், அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ், மூன்றாம் பதிப்பு, வில்லிவாக்கம், சென்னை - 49, 2014.
- [10] பேராசிரியர் அ.ச. ஞானசம்பந்தன் (மு.ப.ஆ.), கம்பராமாயணம் இராமவதாரம்,

சுந்தரகாண்டம் உரையுடன், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், முதல் பதிப்பு, அம்பத்தூர், சென்னை - 98, 2012.

References

- [1] Dr. M. Narayanaivelupillai. Vata. Ramasubramaniam, Dr. Durai. Rajaram, *Kambaramayanam, Through Sundarakandam and Clarification* (Part. 1-2), Third Edition - 2006, Thirumakal Nilayam, T.Nagar, Chennai - 17.
- [2] Puluvar M. Selvanathan (U.A.), Karu. Ramanathan (P.A.), *Prose Kambaramayanam*, Sri Hindu Publications, First Edition, T.Nagar, Chennai - 17, 1993.
- [3] Dr. Sundara Shanmuganar, *Sundara Kandach Surangam*, First Edition, Vanathi Publishing House, The Nagar, Chennai - 17, 1989.
- [4] Indira Soundarajan, *The Blessed Story of Jagam is the Story of Hanuman*, Second Edition, Saruprabha, Raiyapettai, Chennai - 14, 2014.
- [5] Mr. S. Valmiki Ramayana, Part II, Thirteenth Edition, Alliance Company, Mylapore, Chennai - 14, 2014.
- [6] Dr. N. Palanivelu, *Kambar Kanda Raman*, First Edition, Ponni Publishing, Tiruppur - 1, 1995.
- [7] Dr. M. Varatharasanar, *Thirukkural Clarification*, Tirunelveli, South Indian Vegan Institute, D.T.K. Road, Chennai - 18.
- [8] Poet Wali, *Avatara Purushan*, Vanathi Publishing, The. Nagar, Chennai - 17.
- [9] Keerthi, MA, *Aruna's Moral Books*, Aruna Publications, Third Edition, Villivakkam, Chennai - 49, 2014.
- [10] Professor A.S. Gnanasambanthan (MBA), *Kambaramayanam Ramavataram*, with text by *Sundarakandam*, New Century Book House (P) Ltd, First Edition, Ambattur, Chennai - 98, 2012.